

เศรษฐกิจ เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม (มุมมองหนึ่งของบาไฮ)

หน้าปก
[Cover]

เศรษฐกิจ เกษตรกรรม และอุตสาหกรรม

(มุมมองหนึ่งของบาไฮ)

Economics, Agriculture and Industry

(A Baha'i Perspective)

ศาสนาบาไฮ
Bahá'í Faith

เศรษฐกิจ เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม (มุมมองหนึ่งของบาไฮ)

หน้าชื่อเรื่อง
[Title Page]

เศรษฐกิจ เกษตรกรรม และอุตสาหกรรม (มุมมองหนึ่งของบาไฮ)

Economics, Agriculture and Industry
(A Baha'i Perspective)

เว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาไฮประเทศไทย

International Bahá'í Website
in English and other languages

ฉบับแปลอย่างไม่เป็นทางการ (ตุลาคม 2560)
[Provisional Translation (October 2017)]

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

สารบัญ
[Table of Contents]

หน้าปก [Cover]	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title Page].....	2
เศรษฐกิจ เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม (มุมมองหนึ่งของบาหลี) Economics, Agriculture and Industry (A Baha'i Perspective)..	2
สารบัญ [Table of Contents]	3
1 เจตคติและพฤติกรรมทางเศรษฐกิจ [Economic Attitude and Behaviour].....	4
2 นโยบายและการบริหารเศรษฐกิจ [Economic policy and administration].....	8
3 ระบบเศรษฐกิจ [Economic Systems]	10
4 บทบาทของสถาบันการเงินในการค้ำจุนเศรษฐกิจที่ยั่งยืน [Role of Financial Institutions in Sustaining a Sustainable Economy]	13
5 เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม [Agriculture and Industry]	16
6 ปัญหาระหว่างนายทุนและผู้ใช้แรงงาน [The Problem between Capitalists and Labourers]	24
7 การขจัดความมั่งคั่งและความยากจนที่มากเกินไป [Eliminating Extremes of Wealth and Poverty].....	29

1

เจตคติและพฤติกรรมทางเศรษฐกิจ

[Economic Attitude and Behaviour]

ดูกร คนรับใช้ทั้งหลายของเรา! พวกเจ้าคือต้นไม้ในอุทยานของเรา พวกเจ้าต้องออกผลที่สวยงามและวิเศษ เพื่อว่าเจ้าเองและคนอื่นจะได้ประโยชน์จากผลไม้นั้น ดังนั้นเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะประกอบวิชาชีพหรืองานฝีมือ เพราะในนั้นมีความลับของความมั่งคั่งอยู่ ดูกร มนุษย์ผู้มีปัญญา! เพราะผลขึ้นกับวิธีการและกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าจะเพียงพอสำหรับเจ้าทุกประการ ต้นไม้ที่ไม่ออกผลนั้นเหมาะสำหรับกองไฟเสมอมาและตลอดไป¹

พระบาฮาอูลลาห์

ทุกคนต้องเป็นต้นไม้ที่ออกผลคือมีผลผลิต ซึ่งนัยทางเศรษฐกิจของวามะข้างบนนี้คือ ทุกคนต้องประกอบอาชีพ แต่มีใช้ว่าอาชีพอะไรก็ได้ที่ทำเงินได้ อาชีพนั้นควรเป็นงานที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นหรือสังคม เช่น แพทย์รักษาคนไข้ ครูสอนนักเรียน ช่างสร้างบ้านให้คนอาศัย แม่ค้าขายอาหารให้คนมาซื้อทาน นักบัญชีทำบัญชีให้บริษัท เกษตรกรปลูกข้าวและพืชผักผลไม้ให้เป็นอาหารสำหรับคนอื่น นักวิทยาศาสตร์คิดค้นเทคโนโลยีใหม่ๆ มาเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานหรือเพิ่มความสะดวกสบายให้กับชีวิต การมีรายได้หรือได้เงินมาโดยไม่ได้ทำอะไรที่มีประโยชน์ต่อผู้อื่นและสังคมเช่น การได้เงินมาจากการคอร์ปชั่น การเก็งกำไร อสังหาริมทรัพย์ การเก็งกำไรหุ้น การค้าเงินตรา หรือการให้เงินทำงานแทนโดยที่เราไม่ต้องทำอะไรในรูปแบบต่างๆ ล้วนมีผลเสียต่อเศรษฐกิจ จะมากน้อยแค่ไหนก็ขึ้นกับปริมาณของเงินที่ได้มาโดยวิธีดังกล่าว

ผู้ที่หาเลี้ยงชีพด้วยน้ำพักน้ำแรงของตนเองย่อมเห็นค่าของเงินที่ได้มาด้วยความพากเพียรอดสาหัส และจะรู้จักใช้เงินไม่ฟุ่มเฟือย ส่วนผู้ที่ได้เงินมาโดยไม่ต้องทำอะไรอย่างทีกล่าวมาข้างบน มีแนวโน้มที่จะสุรุ่ยสุร่ายและใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือยโดยไม่ต้องเสียดาเงิน ถ้ามีคนจำนวนมากได้เงินมาเป็นปริมาณมากในลักษณะนี้ย่อมส่งผลต่อเศรษฐกิจโดยรวมได้ ตัวอย่างเช่น ประชาชนทั่วไปพอใจที่จะซื้อรถยนต์คันหนึ่งในราคาเจ็ดแสนบาท เพราะเห็นว่าเป็นราคาที่เหมาะสมกับคุณภาพ ซึ่งก็เป็นราคาขายที่บริษัทรถยนต์ได้กำไรพอสมควรและอยู่ได้ ถ้าบริษัทขึ้นราคาารถคันเดียวกันนี้เป็นแปดแสนบาทเพราะอยากจะมีกำไรมากขึ้น ประชาชนอาจรู้สึกว่ายแพงเกินไปไม่ยอมซื้อเพราะเสียดาเงิน รถรุ่นนี้ก็จะขายได้ยาก ผู้ขายก็จะไม่กล้าขึ้นราคา แต่หากมีคนจำนวนมากที่ได้เงินมาง่ายๆ เช่นจากการคอร์ปชั่น การเก็งกำไร อสังหาริมทรัพย์หรือเก็งกำไรหุ้น พวกเขาจะไม่เสียดาเงินและกล้าซื้อรถรุ่นนี้ รถรุ่นนี้ก็ยิ่งขายได้อยู่ จึงดึงให้เงินเฟ้อ ซึ่งจะทำให้ผู้ที่ทำมาหากินสุจริต ประกอบ

¹ *The Hidden Words*, Persian, No. 80

อาชีพที่มีผลผลิตด้วยน้ำพักน้ำแรงต้องเดือดร้อนเพราะต้องซื้อบ้าน ที่ดิน รถยนต์ หรือสินค้าอื่นๆ ในราคาที่สูงเกินควร

นอกจากนี้การได้เงินมาง่ายๆ ยังส่งเสริมให้คนฟุ่มเฟือย บริโภคสินค้าราคาแพง ที่นำเข้าจากต่างประเทศโดยไม่จำเป็น และส่งผลต่อดุลการค้าระหว่างประเทศ รัฐบาลเมื่อหลายปีก่อนเคยออกมาตรการสกัดการเสียดุลการค้า โดยให้คนไทยทุกคนที่จะเดินทางออกนอกประเทศต้องเสียค่าธรรมเนียมห้าพันบาท เพื่อยับยั้งมิให้คนไทยเดินทางไปต่างประเทศและนำเงินออกไปใช้จ่ายนอกระบบ คนที่เดือดร้อนจากมาตรการนี้ก็คือสุจริตชนที่ทำงานหาเงินด้วยน้ำพักน้ำแรงแต่มีความจำเป็นต้องเดินทางไปต่างประเทศ ส่วนคนที่ได้เงินมาเปล่าๆ เช่นจากการคอร์ปชั่น ก็ยังเดินทางไปเที่ยวต่างประเทศต่อโดยไม่เสียค่าธรรมเนียมห้าพันบาท มาตรการเช่นนี้จะไม่จำเป็นหากประชาชนไม่ได้เงินมาเปล่าๆ แต่ได้เงินมาด้วยน้ำพักน้ำแรงอย่างเหน็ดเหนื่อย เพราะประชาชนจะเสียตายนเงิน และจะไม่ไปใช้เงินในต่างประเทศอย่างไม่จำเป็นหรือไม่คุ้มค่า

ดังกล่าวนี้อาจเป็นตัวอย่างหนึ่งของความน่าท้อใจที่เกิดจากระบบและกลไกทางเศรษฐกิจที่บกพร่องและไม่ยุติธรรม ซึ่งทำให้คนส่วนใหญ่เดือดร้อนและยากจนลง ทั้งๆ ที่ขยันทำมาหากินโดยสุจริต เพราะรายได้ของตนไล่ไม่ทันกับเงินเฟ้อที่พุ่งขึ้นอย่างรวดเร็วจากการเก็งกำไร และการทำเงินในรูปแบบต่างๆ ที่ไม่ได้มีผลผลิตหรือทำประโยชน์ให้กับผู้อื่นหรือสังคม ส่วนบางคนที่ยากจนเพราะพฤติกรรมส่วนตัวเช่น เกียจคร้าน ชอบหน้าใหญ่ ใช้จ่ายเกินตัว ไม่รู้จักประหยัด สร้างหนี้โดยไม่จำเป็น เป็นอีกประเด็นต่างหากที่ต้องแก้ไขที่บุคคลนั่นเอง ซึ่งผู้บริหารเศรษฐกิจไม่สามารถรับผิดชอบคนประเภทนี้ได้ สังคมที่มองความประหยัดเป็นเรื่องน่าอายน่าจะพิจารณา คำสอนบาไฮนี้ :

ความประหยัดคือรากฐานของความรุ่งเรือง คนสุรุษสุร่ายมักตกอยู่ในความยุ่งยากเสมอ ความฟุ่มเฟือยเป็นบาปที่อภัยไม่ได้ เราต้องไม่เกาะผู้อื่นกินเหมือนปาราสิต ทุกคนต้องมีวิชาชีพไม่ว่าในด้านวรรณกรรมหรือหัตถการ และต้องดำรงชีวิตที่สะอาด อาจหาญและสุจริต เป็นตัวอย่างของความบริสุทธิ์ให้ผู้อื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ความพอใจกับเศษขนมปังแห่งนั้นมีเกียรติกว่าการกินมือเย็นที่มีอาหารหลายชนิดและมีราคา แต่ค่าอาหารนั้นมาจากกระเป๋าของผู้อื่น จิตใจของผู้ที่พึงพอใจนั้นสงบและหัวใจของเขาผ่อนคลายเสมอ²

พระอับดุลบาฮา

² A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 71

เจ้าวงเงรกกลัพระผู้เป็นเจ้า และเอาใจใส่อย่างล่งผ่านขอบเขตของ
ความพอประมาณ และถูกนับเป็นพวกที่ฟุ่มเฟือย³

พระอับดุลบาฮา

สำหรับบาไฮการทำงานด้วยจิตวิญญาณแห่งการรับใช้คือการบูชา ดังนั้นทุกคนสามารถนมัสการหรือบูชาพระผู้เป็นเจ้าได้ทุกแห่งหนที่ตนกำลังทำงานอยู่ ไม่ว่าจะเป็นครูที่กำลังสอนนักเรียน พยาบาลที่กำลังดูแลคนไข้ พนักงานในโรงงานที่กำลังผลิตสินค้า ช่างที่กำลังทำงานฝีมือ ฯลฯ หากพวกเขาทำงานด้วยความตั้งใจให้ผลงานออกมาให้ดีที่สุดและเพื่อจะรับใช้ผู้อื่น ไม่ใช่คอยหาโอกาสคดโกงในงานที่ทำ ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาเศรษฐกิจต่อส่วนรวมหรือตนเองในภายหลัง เช่น เสี่ยงลูกค้าจนทำให้รายได้ลดลง :

ดูกร ประชาชนแห่งบาฮา! เป็นหน้าที่ของเจ้าแต่ละคนที่จะประกอบอาชีพบางอย่าง เช่น งานฝีมือ การค้าหรือที่คล้ายกัน เราได้ยกสถานะของการประกอบอาชีพดังกล่าวเป็นการบูชาพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงองค์เดียว ดูกร ประชาชน จงใคร่ครวญดูกรุณาธิคุณและพระพรของพระผู้เป็นนายของเจ้า และขอบคุณพระองค์ยามสายัณห์และรุ่งอรุณ อย่าเสียเวลาไปกับความเกียจคร้านและเฉื่อยชา แต่จงยุ่งอยู่กับสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อเจ้าและผู้อื่น ดังนี้เป็นที่โองการไว้ในธรรมจาริกนี้ ซึ่งจากขอบฟ้าของธรรมจาริก ดวงตะวันแห่งอัจฉริยภาพและวาทะสองแสงมาคนที่น่ารังเกียจที่สุดในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าคือคนที่นั่งขอทาน จงยึดสายใยแห่งวิธีการไว้ให้มั่นและวางใจในพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงจัดหาวิธีการทั้งหมด⁴

พระบาฮาอูลลาห์

การศึกษาของเด็กแต่ละคนเป็นเรื่องบังคับ...นอกจากการศึกษาที่แพร่สะพัดนี้ เด็กแต่ละคนต้องได้รับการสอนวิชาชีพ ศิลปะหรือการค้า เพื่อว่าสมาชิกทุกคนของชุมชนจะสามารถหาเลี้ยงชีพของตนเอง งานที่ทำด้วยจิตวิญญาณแห่งการรับใช้คือรูปแบบสูงสุดของการบูชา⁵

พระอับดุลบาฮา

ถึงแม้การทำงานจะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเลี้ยงชีพเพื่อไม่ให้ตนเองเป็นภาระต่อผู้อื่นหรือสังคม งานมีค่ามากกว่านั้นในตัวมันเอง เพราะสำหรับหลักธรรมคำสอนของบาไฮแม้แต่คนที่มีเงินเหลือกินเหลือใช้โดยไม่จำเป็นต้องทำงาน เช่นคนที่ได้รับมรดกก้อนใหญ่มา ก็ไม่ได้รับการยกเว้นให้ไม่ต้องทำงาน ท่านโชกิ เอฟเฟนดิขยายความเพิ่มเติมไว้ว่า :

³ A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 49

⁴ Kitáb-i-Aqdas, No. 33

⁵ Divine Philosophy, p. 83

ในเรื่องปรัชญาของพระบาฮาอุลลาห์เกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพ บางอย่างของศาสนิกชน คำสอนบาไฮเน้นเรื่องนี้มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำแถลงในอัคดัสที่มีความหมายนี้เป็นที่ชัดเจนทีเดียวว่า คนเกียจคร้านที่ไม่อยากทำงานจะไม่มีที่ยืนในระบบโลกใหม่ ที่เป็นผลพวงของหลักธรรมนี้พระบาฮาอุลลาห์กล่าวเพิ่มเติมว่า การขอทานไม่ควรถูกปรามเท่านั้น แต่ควรถูกกวาดให้หมดไปจากพื้นผิวของสังคม เป็นหน้าที่ของบรรดาผู้ที่รับผิดชอบการจัดระบบสังคม ที่จะให้ทุกคนได้มีโอกาสได้มาซึ่งความสามารถที่จำเป็นสำหรับวิชาชีพบางอย่าง และวิธีการใช้ความสามารถนั้นเช่นกัน ทั้งเพื่อเห็นแก่ความสามารถเองและเห็นแก่การหาเลี้ยงชีพ ไม่ว่าจะพิการหรือมีข้อจำกัดแค่ไหนทุกคนมีหน้าที่ทำงานและประกอบวิชาชีพบางอย่าง เพราะงานโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทำด้วยดวงจิตแห่งการรับใช้ตามที่พระบาฮาอุลลาห์ระบุไว้ คือรูปแบบหนึ่งของการบูชา งานมิได้มีเพียงจุดประสงค์ที่เป็นประโยชน์เท่านั้น แต่งานมีคุณค่าในตัวมันเอง เพราะงานพาเราเข้าไปใกล้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมากขึ้น และช่วยให้เราเข้าใจจุดประสงค์ของพระองค์สำหรับเราในโลกนี้ได้ดีขึ้น ดังนั้นเป็นที่เห็นได้ชัดว่า การได้รับมรดกที่มั่งคั่งไม่สามารถทำให้ใครได้รับการยกเว้นจากงานประจำวัน⁶

ท่านโซกิ เอฟเฟนดิ

⁶ A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 22

2

นโยบายและการบริหารเศรษฐกิจ

[Economic policy and administration]

ความต้องการรักษาคะแนนนิยมทางการเมือง มักทำให้เป็นไปไม่ได้ที่รัฐบาลไหนจะวางแผนระยะยาวเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจได้อย่างยั่งยืน ซึ่งต้องอาศัยเวลานับสิบปีที่จะสร้างคนในประเทศให้เป็นผู้ผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้นในด้านต่างๆ เช่น ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เกษตรกรรม อุตสาหกรรม ฯลฯ เพราะเห็นผลได้ช้าและไม่สามารถเรียกคะแนนนิยมจากประชาชนได้ทันการสำหรับการเลือกตั้งครั้งต่อไป รัฐบาลจึงมักหันมาใช้นโยบายเศรษฐกิจที่เห็นผลเร็วทันใจให้โดนใจประชาชนไวๆ เช่น โครงการที่ให้ประชาชนได้เงินมาโดยไม่มีผลผลิต หรือกระตุ้นให้ประชาชนใช้จ่ายเกินตัว ซึ่งจะเป็ผลดีต่อคะแนนนิยมของรัฐบาล เพราะประชาชนมีเงินจับจ่ายใช้สอยมากขึ้นและส่งผลดีต่อการเติบโตของเศรษฐกิจ รัฐบาลเองก็มีรายรับมากขึ้นจากการเก็บภาษีได้มากขึ้นเพราะประชาชนใช้จ่ายมากขึ้น

ตัวอย่างเช่นรัฐบาลอาจลดภาษีหรือลดจำนวนเงินดาวน์ขั้นต่ำในการซื้อรถยนต์เงินผ่อน เช่นเดิมอาจกำหนดไว้ว่าต้องวางเงินดาวน์อย่างน้อย 40% ของมูลค่ารถจึงจะซื้อรถเงินผ่อนได้ ก็ลดลงมาเหลือ 5% ซึ่งจะทำให้ประชาชนสามารถซื้อรถได้ง่ายขึ้น ผลที่ตามมาอย่างรวดเร็วคือรถยนต์จะขายดีขึ้นและกิจการที่เกี่ยวข้องกับการผลิตรถยนต์ก็จะขายดีขึ้นตาม รวมทั้งธุรกิจการปล่อยสินเชื่อสำหรับการซื้อรถก็จะมีรายได้สูงขึ้นด้วย ซึ่งจะทำให้ตัวเลขการเติบโตเศรษฐกิจสูงขึ้น และรัฐบาลจะเก็บภาษีได้มากขึ้น ก็น่าเป็นที่ถูกอกถูกใจหากรัฐบาลคิดแค่นั้นๆ ไม่มองหรือไม่สนใจผลเสียในระยะยาว เพราะนอกจากจะเป็นการกระตุ้นให้ประชาชนเอาเงินในอนาคตมาใช้ล่วงหน้าโดยการกู้มาซื้อรถ เงินที่เก็บภาษีมาได้ก็เป็นภาษีในอนาคตเช่นเดียวกัน สมมุติประชาชนซื้อเงินผ่อนรถราคาหนึ่งล้านบาทโดยวางดาวน์เพียง 5% คือ 50,000 บาท หากมองในความเป็นจริงแล้วตัวเลขที่ช่วยการเติบโตทางเศรษฐกิจจากการซื้อขารถคันนี้ควรเป็นเงิน 50,000 บาท และตัวเลขภาษีที่รัฐบาลได้รับจริงควรคิดจาก 50,000 บาทนี้ ส่วนตัวเลขการเติบโตทางเศรษฐกิจและภาษีที่คิดจากอีก 950,000 บาทที่กู้มาซื้อรถนั้น เป็นเหมือนภาพลวงตาให้เข้าใจผิดว่าเศรษฐกิจดีและรัฐบาลเก็บภาษีได้มาก การเติบโตของเศรษฐกิจบนหนังกองโตขึ้นเรื่อยๆ เช่นนี้เป็นภัยเงียบที่น่ากลัว

การเติบโตทางเศรษฐกิจจากการกระตุ้นให้ประชาชนกู้มาใช้จ่ายเกินตัว หรือรัฐบาลกู้มาให้ประชาชนเช่นในโครงการประชานิยม แม้ว่าอาจทำให้เศรษฐกิจคึกคักในช่วงสั้นๆ แต่ถ้านเงินที่กู้นั้นไม่ทำให้ประชาชนมีผลผลิตหรือเป็นผู้ผลิตที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ก็เท่ากับว่าประชาชนเป็นแต่ผู้บริโภคเงินกู้นั้นแต่ไม่ได้เป็นผู้ผลิต ซึ่งจะเป็อันตรายต่อตัวประชาชนเองและเศรษฐกิจของชาติในระยะยาว

เราอาจเปรียบเทียบประเทศชาติเป็นครอบครัวหนึ่ง เมื่อครอบครัวกู้เงินมาสำหรับการศึกษาของลูก และลูกใช้เงินก้อนนั้นตามวัตถุประสงค์ ตั้งใจเล่าเรียนจนจบ ออกมาทำงานทำ มีรายได้มาค่อยๆ ใช้หนี้จนหมด ครอบครัวนั้นก็อยู่รอดทางเศรษฐกิจ แต่ถ้าลูกเหลวไหลไม่มีความรับผิดชอบ เอาเงินที่กู้นั้นไปเที่ยวเตร่หรือใช้จ่ายอย่างอื่นจนหมด แล้วเรียนไม่จบ ไม่มีงานทำ ก็เท่ากับว่าลูกเป็นแต่ผู้บริโภคน่าสงสาร โดยไม่มีผลผลิต และได้เงิน (กู) มาเปล่าๆ โดยไม่ได้ทำอะไรที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นหรือสังคม ครอบครัวนั้นย่อมเดือดร้อนเพราะจะไม่มีเงินใช้หนี้ ทำนองเดียวกันหากรัฐบาลกู้เงินมาช่วยเหลือประชาชนในรูปแบบต่างๆ แต่ประชาชนได้แต่ใช้เงินนั้นเพื่อการบริโภค โดยไม่มีผลผลิต รัฐบาลก็จะมีเงินไปใช้หนี้ เศรษฐกิจก็จะยิ่งแย่กว่าเดิมในไม่ช้า

3

ระบบเศรษฐกิจ

[Economic Systems]

ลัทธิมากมายเหล่านี้กลับมีแนวโน้มที่จะ...ทอดทิ้งประชาชนที่อดอยาก
นับล้านๆ อย่างไม่ใยดีไว้กับปฏิบัติการของระบบการตลาด ที่กำลังซ้ำเติม
ความระกำลำบากของมนุษยชาติส่วนใหญ่อย่างชัดเจน ขณะที่ช่วยให้
ภาคส่วนเล็กๆ สามารถดำรงชีวิตในสภาพที่ความมั่งคั่งอย่างที่บรรพบุรุษ
ของเราแทบไม่เคยนึกฝัน ⁷

สภายติธรรมสากล

ไม่ว่าจะเป็นสังคมนิยมหรือทุนนิยม ระบบการตลาดได้ซ้ำเติมความระกำลำบาก
ของมนุษยชาติส่วนใหญ่หนักขึ้นเรื่อยมาอย่างชัดเจน ดังที่สภายติธรรมสากลซึ่ง
เป็นสถาบันสูงสุดของศาสนาบาไฮ กล่าวไว้ข้างบนนี้ในปี พ.ศ. 2528 (ค.ศ. 1985)

สมมุติว่าในสังคมหนึ่งมียี่สิบคนที่ลงทุนทำธุรกิจอย่างหนึ่งด้วยเงินลงทุนรายละเอียด
สามล้านบาท แต่มีนาย ก. ลงทุนทำธุรกิจประเภทเดียวกันด้วยเงินสามสิบล้านบาท
ธุรกิจของยี่สิบคนนั้นก็คงสู้ นาย ก. ไม่ได้ เมื่อกิจการของตนทำรายได้ดี นาย ก. ก็
อยากขยายกิจการโดยไปกู้เงินจากสถาบันการเงินมาลงทุนเพิ่มอีกสามสิบล้านบาท
ธุรกิจของยี่สิบคนนั้นก็ยิ่งสู้ไม่ได้ ถ้าไม่ต้องปิดกิจการก็คงทำรายได้ไม่มาก อาจ
แค่พออยู่ได้ ครั้นคิดจะขยายกิจการเพื่อมาสู้กับนาย ก. แล้วไปขอเงินจากสถาบัน
การเงินมาลงทุนเพิ่มสักสิบล้านบาท ก็คงยากที่จะได้เพราะกิจการของตนเล็กเกิน
สถาบันการเงินคงไม่ยอมปล่อยกู้ให้มากขนาดนี้ คนอย่างนาย ก. ก็จะกลายเป็นปลา
ใหญ่ไล่กินปลาเล็ก

ต่อมากิจการของนาย ก. ก็ยิ่งทำกำไรมากและมากขึ้นไปอีกจนไม่มีใครสู้ได้จน
มีทรัพย์สินกว่าร้อยล้าน นาย ก. เลยคิดจะไปทำธุรกิจอื่นบ้างคืออสังหาริมทรัพย์
แล้วก็ไปขอเงินจากสถาบันการเงินมาร้อยล้าน นำไปกว้านซื้อที่ดินมาตุนไว้
จำนวนหนึ่งเพื่อเก็งกำไรแล้วทำโครงการบ้านจัดสรร เมื่อร่ำรวยขึ้นไปเรื่อยๆ ใน
ที่สุดนาย ก. ก็ใจใหญ่ไปขอเงินเพิ่มเพื่อนำมาลงทุนซื้อที่ดินตุนไว้เป็นพันๆ ล้าน
หรืออาจถึงหมื่นล้านบาท เริ่มเกิดการผูกขาด ทำให้ราคาที่ดินและอสังหาริมทรัพย์
พุ่งขึ้นไปอีกอย่างรวดเร็ว จนประชาชนทั่วไปที่ต้องการซื้อบ้านเดือดร้อน เพราะ
เงินเดือนหรือรายได้ของตนเพิ่มขึ้นไม่ทันกับราคาบ้านที่สูงขึ้น หากธุรกิจ
อสังหาริมทรัพย์หมื่นล้านของนาย ก. ประสบความสำเร็จ ผู้ที่ร่ำรวยคือนาย ก. และ
สถาบันการเงินที่ปล่อยกู้ให้นาย ก. แต่ถ้าธุรกิจของนาย ก. ล้มเหลว นาย ก. ไม่มี
เงินไปใช้หนี้สถาบันการเงิน ทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ถึงขั้นอันตรายต่อ
ความมั่นคงของสถาบันการเงิน รัฐบาลก็อาจจะต้องเอาเงินภาษีของประชาชนมาอุ้ม

⁷ The Promise of World Peace, p. 5

สถาบันการเงินดังกล่าว และใช้มาตรการต่างๆ มาช่วยให้ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของ นาย ก. ขายได้ เช่นลดหย่อนภาษีบางอย่าง ลดเงินดาวน์ ฯลฯ

นี่คือระบบเศรษฐกิจที่ไม่ยุติธรรมอย่างเห็นได้ชัด เวลาธุรกิจทำกำไร ผู้ที่เสวยกำไรนั้นก็คือนาย ก. และสถาบันการเงิน แต่ถ้าธุรกิจแย่ภาระนั้นต้องมาตกอยู่กับประชาชนทั้งหมด เพราะรัฐบาลเอาภาษีของประชาชนไปช่วยอัมธุรกิจของนาย ก. และสถาบันการเงิน อย่างนี้ประชาชนก็โดนทั้งขึ้นทั้งล่อง ถ้าธุรกิจของนาย ก. ไปไม่ไหวก็ต้องมารวมแบกภาระ ถ้าธุรกิจของนาย ก. ไปได้ดี ประชาชนก็ต้องเดือดร้อน เพราะบ้านราคาแพงขึ้นมาก ก็เท่ากับว่าตัวเองจนลง การลดช่องว่างระหว่างคนรวย และคนจนไม่มีทางทำได้สำเร็จ และแถมช่องว่างนี้จะยิ่งถ่างกว้างออกเรื่อยๆ หากยังไม่แก้หรือปรับระบบเศรษฐกิจที่เป็นอยู่เช่นนี้ ในเอกสารเดียวกันนี้ที่เป็นคำแถลงถึงประชาชนทั้งหลายของโลก สภายุติธรรมได้ตั้งคำถามถึงผู้ที่สนับสนุนทุนนิยมและสังคมนิยมไว้ว่า :

เวลามาถึงแล้ว คือเวลาที่บรรดาผู้ที่เทศน์ความเชื่อในวัตถุนิยมอย่าง ห้ำมแย้ง ไม่ว่าของโลกตะวันออกหรือโลกตะวันตก ไม่ว่าของทุนนิยมหรือสังคมนิยม ต้องให้เหตุผลสำหรับการเป็นผู้ดูแลศีลธรรมที่พวกเขาหาญเข้ามารับผิดชอบ...ทำไมประชาชนส่วนใหญ่มากมายของโลกกำลังจมลึกลงไปเรื่อยๆ ในความหิวโหยและทุกขเวทนา ขณะที่ความมั่งคั่งในระดับที่ไม่เคยนึกฝันโดยฟารุห์ ซีซาร์ หรือแม้แต่บรรดามหาอำนาจนักล่าอาณานิคมในคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า อยู่ในมือของบรรดาผู้ชี้ขาดกิจการทั้งหลายในปัจจุบัน ⁸

สภายุติธรรมสากล

ที่จริงนั้น “เวลามาถึง” นาน “แล้ว” เพราะสภายุติธรรมได้แถลงไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2528 (ค.ศ. 1985) แต่เลยมาถึงปานนี้ระบบเศรษฐกิจก็ยังไม่ถูกปรับให้แก้ปัญหาคความยากจนของคนเป็นล้านๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพไม่ว่าประเทศไหน คนจนยิ่งจนลง คนรวยยิ่งรวยขึ้น ขึ้นไปติดทำเนียบเศรษฐีระดับประเทศหรือระดับโลก ระบบเศรษฐกิจที่ให้กำเนิดปลาใหญ่มาไล่กินปลาเล็ก จนกระทั่งปลาเล็กลดน้อยลงจนเหลือไม่พอให้ปลาใหญ่กิน ในที่สุดระบบเศรษฐกิจนั้นก็จจะระส่ำระสายและพร้อมที่จะทลายลง ดังที่มีสัญญาณส่อเค้าให้เห็นแล้วในบางประเทศในทวีปอเมริกาและยุโรป ถึงเวลาหรือยังที่บรรดาผู้ที่มีอำนาจทางการเงินและอิทธิพลทางเศรษฐกิจ ควรได้แรงบันดาลใจจากธรรมลิขิตบาไฮข้างล่างนี้ :

ความมั่งคั่งเป็นที่น่าสรรเสริญในระดับขั้นสูงสุด หากความมั่งคั่งนั้นได้มาด้วยความพยายามของตนเองและกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าใน

⁸ *The Promise of World Peace*, p. 5

ด้านพาณิชย์ เกษตรกรรม ศิลปะและอุตสาหกรรม และความมั่งคั่งนั้นถูกใช้ไปเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เหนืออื่นใดหากผู้ที่สุขุมรอบคอบและรู้จักคิดรู้จักทำ ริเริ่มมาตรการที่จะช่วยให้มวลชนรวยขึ้นอย่างทั่วถึง ไม่มีภารกิจใดยิ่งใหญ่กว่านี้ และในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ภารกิจนี้จัดว่าเป็นความสำเร็จสูงสุด เพราะผู้นุเคราะห์ดังกล่าวจัดหาสิ่งจำเป็นและรับประกันความสุขสบายและความผาสุกของคนจำนวนมหาศาล ความมั่งคั่งน่าชมเชยที่สุดโดยมีข้อแม้ว่าประชาชนทั้งหมดมั่งคั่ง อย่างไรก็ตามหากไม่ก็คนร่ำรวยจนเกินควรขณะที่คนที่เหลือยากจนเชียวใจ และไม่มีผลหรือประโยชน์นอกเงยมาจากความมั่งคั่งนั้น เช่นนั้นความมั่งคั่งเป็นเพียงสิ่งที่ผู้ครอบครองจะต้องจ่ายไป ในทางตรงกันข้ามหากความมั่งคั่งถูกใช้จ่ายไปเพื่อส่งเสริมความรู้ ก่อตั้งโรงเรียนประถมและโรงเรียนอื่นๆ สนับสนุนศิลปะและอุตสาหกรรม ฝึกฝนเด็กกำพร้าและผู้ยากไร้ กล่าวโดยย่อ หากความมั่งคั่งอุทิศให้แก่ความผาสุกของสังคม ผู้ครอบครองความมั่งคั่งนั้นจะโดดเด่นต่อหน้าของพระผู้เป็นเจ้าและมนุษย์ในฐานะที่เป็นผู้ที่เลิศกว่าใครๆ ที่อาศัยอยู่บนพิภพ และจะได้รับการนับว่าเป็นหนึ่งในชาวสวรรค์⁹

พระอับดุลบาฮา

⁹ *The Secret of Divine Civilization*, p. 24-5

4

บทบาทของสถาบันการเงินในการค้ำจุนเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

[Role of Financial Institutions in Sustaining a Sustainable Economy]

สมมุติว่านาย ข.เป็นชาวประมง และได้รับเงินกู้จากสถาบันการเงินมาสามล้านบาทด้วยอัตราดอกเบี้ย 8 % เพื่อซื้อเรือประมงและทำกิจการประมง ซึ่งคิดเป็นดอกเบี้ย 240,000 บาทต่อปี หรือ 20,000 บาทต่อเดือน นาย ข.ใช้เรือประมงนี้ออกไปจับปลาขาย ได้กำไรมากพอที่จะจ่ายดอกเบี้ย 20,000 บาทแต่ละเดือนพร้อมกับจ่ายเงินต้นด้วยบางส่วน ต่อมาเมื่อคนอื่น ๆ เห็นกิจการประมงของนาย ข.ไปได้ดีก็เลยคิดจะทำบ้าง โดยไปกู้เงินสถาบันการเงินมาสามล้านบาทเช่นกันโดยกำหนดผ่อนจ่ายสิบปี จากนั้นไม่นานก็มีเรือประมงเพิ่มขึ้นเป็นยี่สิบลำออกทะเลไปจับปลาแบบนาย ข. ทุกคนก็จับปลาได้มากพอที่จะขายได้กำไรพอที่จะผ่อนหนี้สถาบันการเงินทุกเดือน สถาบันการเงินเห็นว่ากิจการนี้ไปได้ดีก็ยินดีปล่อยกู้ให้คนอื่น ๆ อีก จนกระทั่งก็มีเรือประมงหนึ่งร้อยลำที่คนหนึ่งร้อยคนลงทุนกู้จากสถาบันการเงิน เพื่อใช้ออกทะเลไปจับปลา เมื่อมีเรือออกทะเลไปจับปลามากขนาดนี้ ปลาเริ่มออกลูกไม่ทันและโตไม่ทัน เรือแต่ละลำที่ออกทะเลไปก็เริ่มจับปลาได้น้อยลงเรื่อยๆ จนในที่สุดก็ขายปลาได้กำไรไม่พอที่จะผ่อนหนี้สถาบันการเงิน สถาบันการเงินก็เริ่มมีหนี้เสีย แถมเรือบางลำออกไปหาปลาไกลจนลวงล่าเข้าไปในน่านน้ำของประเทศอื่นแล้วถูกจับ ก็ยังไม่มีเงินมาผ่อนหนี้

สมมุติตัวอย่างทำนองเดียวกัน นาย ค.กู้เงินสามสิบล้านบาทมาจากสถาบันการเงินด้วยอัตราดอกเบี้ย 8% เช่นกัน เพื่อทำสัมปทานทำป่าไม้ คิดเป็นดอกเบี้ยที่จะต้องจ่ายเดือนละ 200,000 บาท นาย ค.จึงเร่งตัดต้นไม้ใหญ่ๆ ในป่าเดือนละ 500 ต้นเพื่อจะได้ไม้ปริมาณมากพอที่จะนำมาขายให้ได้กำไรพอที่จะผ่อนหนี้สถาบันการเงินทุกเดือน นักวิชาการด้านสิ่งแวดล้อมรู้เข้าก็ไปท้วงติงนาย ค.ว่า ไม่ควรตัดต้นไม้เกิน 10 ต้นต่อปีเพราะจะปลูกป่าทดแทนขึ้นมาไม่ทัน นาย ค.ถึงแม้ว่าเห็นด้วยและอยากให้ความร่วมมือ ก็ไม่สามารถทำตามคำท้วงติงได้ เพราะจะไม่มีรายได้พอไปผ่อนหนี้ ก็ต้องเร่งตัดต้นไม้ในป่าต่อไป ป่าในประเทศก็ต้องหดหายไปเรื่อยๆ ผลที่ตามมาคือน้ำท่วมน้ำแล้งซึ่งก่อความเสียหายแก่เกษตรกรรมและเศรษฐกิจ

ตัวอย่างทั้งสองข้างบนนี้ชี้ให้เห็นว่า การปล่อยเงินกู้จำนวนมากและด้วยอัตราดอกเบี้ยที่สูง ทรัพยากรธรรมชาติก็ยิ่งถูกนำมาใช้มากขึ้นและเร็วขึ้น เช่นในกรณีของนาย ค. หากกู้เงินมาหกสิบล้านบาท หรือกู้เท่าเดิมแต่ด้วยอัตราดอกเบี้ย 16 % นาย ค. ก็คงต้องเร่งตัดไม้ให้ได้ 1,000 ต้นต่อเดือน เพื่อให้พอจ่ายดอกเบี้ยแม้จะเป็นการปล่อยกู้ให้กับกิจการที่ไม่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยตรง ก็ย่อมมีผลกระทบเป็นลูกโซ่ไปถึงทรัพยากรทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในที่สุด และเมื่อไปถึงจุดหนึ่งเมื่อทรัพยากรทางธรรมชาติฟื้นตัวไม่ทัน เช่นป่าไม้และปลาในทะเลดังตัวอย่าง เศรษฐกิจก็จะเริ่มมีปัญหา เงินจะเฟ้ออย่างยากที่จะแก้ไข เพราะ

อาหารการกินจะแพงขึ้น ดังตัวอย่างนาย ข.ที่เป็นชาวประมง ปลาในทะเลจะหายาก ยิ่งขึ้นและราคาปลาก็จะสูงขึ้น หรือตัวอย่างนาย ค. ป่าไม้ที่ถูกทำลายจะมาพร้อมกับน้ำท่วมน้ำแล้ง ซึ่งส่งผลเสียหายต่อภาคเกษตรกรรม ทำให้ผลผลิตการเกษตรมีราคาแพงขึ้น

ในระบบเศรษฐกิจทุนนิยมที่มีมือใครยาวสาวได้สาวเอา และใครๆ ก็ต้องรีบทำกำไรให้มากที่สุดและเร็วที่สุด ปลอ่ยให้เวลาและโอกาสหลุดไปไม่ได้ สถาบันการเงินก็คงหนีไม่พ้นที่จะพยายามทำกำไรให้มากที่สุดและเร็วที่สุดเช่นกัน และความพยายามนั้นจะมาพร้อมกับการพยายามปลอ่ยกู้ให้มากที่สุดและด้วยอัตราดอกเบี้ยสูงที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ซึ่งแน่นอนว่าจะส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทรุดโทรมลงไปเรื่อยๆ และเศรษฐกิจในระยะยาวจะลำบากแน่ ประชาชนเองก็จะถูกกระตุ้นให้กู้ไปบริโภคจนเป็นหนี้เกินตัว หากสถาบันการเงินจะช่วยค้ำจุนเศรษฐกิจที่ยั่งยืนอันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมระยะยาว บทบาทของตนควรจะปรับเปลี่ยนไปเป็นสถาบันที่ไม่มุ่งแสวงหากำไรหรือไม่ ควรจะมีกติกากฎเกณฑ์บางอย่างมากำกับการปลอ่ยกู้ของสถาบันการเงินมากกว่าที่เป็นอยู่หรือไม่ แทนที่จะปลอ่ยให้ไปทำตามกลไกของตลาดเสรี เช่นพอเงินเพื่อก็เพิ่มอัตราดอกเบี้ย พอเงินฝืดก็ลดอัตราดอกเบี้ย และจะปลอ่ยกู้มากแค่ไหนกับกิจการประเภทใดก็ได้ ซึ่งการพยายามปลอ่ยสิ้นเชิงแข่งกันอาจเลยเถิดไปถึงขั้นปลอ่ยกู้แบบเสี่ยงๆ หรือไม่สุจริต

ในโลกยุคใหม่ที่กิจกรรมทางเศรษฐกิจและระบบเศรษฐกิจของมนุษยชาติต่างจากในอดีตมาก ศาสนาบาไฮไม่ถือว่าดอกเบี้ยเป็นข้อห้าม แต่ต้องอยู่ในความพอประมาณและความยุติธรรม เพราะดอกเบี้ยเงินฝากช่วยชดเชยค่าของเงินที่ลดลงจากเงินเฟ้อ และสถาบันการเงินก็จำเป็นต้องมีค่าใช้จ่ายในการบริหารเงิน ซึ่งรายได้จากดอกเบี้ยเงินกู้ของสถาบันการเงินสามารถนำมาเป็นค่าใช้จ่ายนี้ แต่ดอกเบี้ยไม่ควรถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความร่ำรวยในลักษณะที่เป็น การได้เงินมาโดยไม่มีผลผลิต ไม่ทำอะไรที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นหรือสังคมดังที่กล่าวไว้แล้วตอนต้น :

หากไม่อนุญาตให้มีดอกเบี้ย กิจการ (ธุรกิจ) ทั้งหลายจะถูกขัดขวาง และติดอุปสรรค...ยากที่จะพบใครที่จะให้ผู้อื่นยืมเงินบนหลักการการดี ฮัสซาน (ตามตัวอักษรคือ 'เงินกู้ที่ดี' นั่นคือเงินที่ให้ไปก่อนโดยไม่มีดอกเบี้ย และจ่ายคืนตามความยินดีของผู้ยืม) ดังนั้นด้วยความโปรดปรานต่อคนรับใช้ทั้งหลาย เราได้กำหนด 'กำไรจากเงิน' ให้นำมาใช้กันในธุรกรรมอื่นๆ ที่เป็นอยู่ที่มีผลบังคับในหมู่ประชาชน นั่นคือ...เป็นที่อนุญาต ชอบด้วยกฎหมายและบริสุทธิ์ ที่จะคิดดอกเบี้ยจากเงิน...แต่เรื่องนี้ต้องทำด้วยความพอประมาณและความยุติธรรม ปากกาแห่งความรู้โรจน์ขอยังจากการวางขีดจำกัดของเรื่องนี้ ประหนึ่งเป็นอัจฉริยภาพจากที่สถิตของพระองค์ และความสะดวกสำหรับคนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์ เราเคียวเช็ญมิตร

สหายทั้งหลายของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้กระทำด้วยความเป็นธรรมและความ
ยุติธรรม และในหนทางที่ความปรานีและความเห็นอกเห็นใจของบรรดาผู้
เป็นที่รักของพระองค์ จะถูกแสดงให้ปรากฏต่อกันและกัน¹⁰

พระบาฮาอูลลาห์

¹⁰ *A Bahá'í Perspective on Economics of the Future*, p. 46

5

เกษตรกรรมและอุตสาหกรรม

[Agriculture and Industry]

ด้วยผลผลิตทางอุตสาหกรรมมีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูงกว่าผลผลิตทางเกษตรกรรม และดังนั้นจึงช่วยดันตัวเลขการเติบโตทางเศรษฐกิจได้มากกว่าผู้บริหารประเทศทั้งหลายจึงมักหลงใหลได้ปลื้มและพยายามส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งหมายความว่าทำให้ประชาชนมีงานทำมากขึ้นและมีรายได้มากขึ้น จนเป็นที่น่าภาคภูมิใจของผู้บริหารประเทศ ในสังคมโลกที่วัดความสำเร็จและระดับการพัฒนาของประเทศด้วยตัวเลขการเติบโตทางเศรษฐกิจและรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากร ไม่มีข้อสงสัยว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมที่มากับความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของเราสะดวกสบายขึ้น และสังคมเจริญก้าวหน้าด้านวัตถุ แต่ถ้าหากเร่งการพัฒนาอุตสาหกรรมจนเกินขอบเขตของความพอประมาณ ตามอุดมการณ์ของทุนนิยมที่จะต้องทำกำไรให้เร็วที่สุดและมากที่สุด นั้นจะส่งผลร้ายมหันต์:

อารยธรรมที่ผู้orroธาธิบายศิลปะและวิทยาศาสตร์ยุคโตโอ้อวดอยู่บ่อยๆ หากยอมให้ไปไกลเกินขอบเขตของความพอประมาณ จะนำความชั่วร้ายมหันต์มาสู่มนุษย์ ดังนี้พระผู้เป็นเจ้าทรงรอบรู้ทรงเตือนเจ้า ถ้าหากเลยเถิด อารยธรรมจะเป็นแหล่งที่อุดมไปด้วยความชั่วร้าย เช่นเดียวกับที่เป็นแหล่งที่อุดมด้วยความดีเมื่ออยู่ในการเหนี่ยวรั้งของความพอประมาณ

11

พระบาฮาอูลลาห์

สมมุติว่าโรงงานอุตสาหกรรมแห่งหนึ่งก่อตั้งขึ้นมาโดยอาศัยเงินกู้ 200 ล้านบาท เพื่อที่จะผลิตสินค้าให้ได้ปริมาณมากพอที่จะมีกำไรพอที่จะจ่ายดอกเบี้ยเดือนละกว่าหนึ่งล้านบาท โรงงานนี้จึงต้องเดินเครื่องจักรผลิตสินค้าตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง แทนที่จะทำงานเฉพาะตอนกลางวันแปดชั่วโมงตามปกติ พนักงานต้องทำงานล่วงเวลา ตอนกลางคืนตามความต้องการของโรงงาน ถึงแม้พนักงานยินดีที่จะทำงานล่วงเวลาเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้นไว้ซื้อรถหรือผ่อนบ้านที่ราคาสูงขึ้นเรื่อยๆ สุขภาพของตนก็ทรุดโทรมเพราะการทำงานหนักเกินควร และยังอาจได้รับมลพิษในที่ทำงานที่บั่นทอนสุขภาพ คุณภาพชีวิตของพนักงานก็แยลง ไม่มีเวลาให้ครอบครัว ไม่มีอยู่กับลูกหรืออบรมสั่งสอนลูก ต้องฝากลูกให้ญาติหรือจ้างคนเลี้ยง ซึ่งอาจเป็นปัญหาครอบครัวหรือปัญหาสังคมตามมา

¹¹ *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 342-3

กระบวนการอุตสาหกรรมก่อให้เกิดขยะอุตสาหกรรมที่สลายได้ยากและซ้ำหรือมักต้องเสียค่ากำจัดสูง อีกทั้งยังปล่อยมลพิษลงไปในดิน น้ำหรืออากาศ เมื่อสะสมเพิ่มพูนมากขึ้นสิ่งเหล่านี้ทำให้สิ่งแวดล้อมเสียหายจนถึงขั้นอันตรายต่อชีวิตและสุขภาพ รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากภาคอุตสาหกรรมส่วนหนึ่งต้องแลกด้วยความเจ็บป่วย การบาดเจ็บหรือถึงกับพิการของผู้ใช้แรงงานและประชาชนในชุมชนใกล้เคียงกับโรงงานอุตสาหกรรม มากน้อยขึ้นกับมาตรฐานความปลอดภัยของอุตสาหกรรมนั้นๆ ค่าใช้จ่ายสำหรับการเยียวยาความเจ็บป่วย บาดเจ็บหรือพิการดังกล่าว ซึ่งในความเป็นจริงนั้นคือความสูญเสีย แต่ก็สามารถนำมาคิดเป็นผลผลิตของโรงพยาบาลและธุรกิจทั้งหลายที่เกี่ยวข้อง รายได้ของโรงพยาบาลเอกชนและบริษัทจำหน่ายยาและผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ ที่มาจากการดูแลรักษาความเจ็บป่วยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม ถูกนำไปบวกกับรายได้ประชาชาติช่วยให้ตัวเลขการเติบโตทางเศรษฐกิจสูงขึ้น การเผาผลาญเชื้อเพลิงของรถยนต์และโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งทำให้โลกร้อนและก่อกมลพิษทางอากาศ ทำให้การดำรงชีวิตยุ่งยากและเสียค่าใช้จ่ายมากขึ้นเช่น ต้องติดเครื่องปรับอากาศที่บ้านและที่ทำงานเช่นกันค่าใช้จ่ายนี้ถูกนำมาคิดเป็นผลผลิต รายได้ที่เพิ่มขึ้นของโรงงานและผู้จัดจำหน่ายเครื่องปรับอากาศ ถูกนำไปบวกกับรายได้ประชาชาติช่วยให้ตัวเลขการเติบโตทางเศรษฐกิจสูงขึ้น

การเร่งพัฒนาอุตสาหกรรมจนเกินความพอประมาณ เกินกว่าธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจะรับผลกระทบได้ ในที่สุดแล้วจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนทางสังคมและเศรษฐกิจที่บั่นทอนคุณภาพชีวิตหนักขึ้นเรื่อยๆ แต่กระนั้นตัวเลขการเติบโตทางเศรษฐกิจก็ยังเพิ่มขึ้นไปได้เรื่อยๆ เป็นภาพลวงตาให้คิดว่าการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจเดินมาถูกทางแล้ว ซึ่งเป็นปัญหาไม่ใช่แค่ระดับประเทศ แต่เป็นปัญหาระดับโลก แม้โลกจะร้อนขึ้นทุกวันและชั้นโอโซนก็ถูกทำลายมากขึ้น ซึ่งเป็นที่ยอมรับมากขึ้นแล้วว่า มีสาเหตุใหญ่มาจากการปล่อยมลพิษสู่บรรยากาศจากการพัฒนาอุตสาหกรรม แต่ประเทศทั้งหลายก็ไม่สามารถดำเนินมาตรการลดการผลิตของโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ เพื่อลดการปล่อยมลพิษได้มากพอและเร็วพอที่หยุดยั้งอุณหภูมิของโลกไม่ให้สูงขึ้น เพราะมูลค่าทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมเหล่านั้นสูงมาก ซึ่งหากลดการผลิตอย่างฮวบฮาบเพื่อให้ทันการณ์ จะทำให้คนจำนวนมากตกงาน อีกทั้งรายได้ของอุตสาหกรรมนั้นๆ ที่กู้เงินมาลงทุนจำนวนมากศาล จะลดลงอย่างรวดเร็วจนไม่สามารถผ่อนหนี้สถาบันการเงิน ทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้จนอาจเป็นอันตรายต่อระบบเศรษฐกิจ จึงเป็นที่น่าห่วงว่ามนุษยชาติกำลังมาถึงทางตันแล้วจะต้องเตรียมตายหมู่หรือไม่ หรือยังกลับหลังหันหันโดยชะลอการพัฒนาอุตสาหกรรม แล้วส่งเสริมการพัฒนาเกษตรกรรมให้มากขึ้น การพัฒนาเศรษฐกิจจะยั่งยืนได้ต้องให้การพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นรองต่อการพัฒนาเกษตรกรรม ซึ่งควรได้รับการส่งเสริมอย่างเพียงพอถึงขนาดที่ เกษตรกรจะอยู่ได้ไม่หันหลังให้กับอาชีพของตน ธรรมลิขิตบไอกล่าวไว้ว่า :

เกษตรกรรมเป็นเรื่องที่ต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ เพราะเกษตรกรรมเป็นวิทยาการที่ประเสริฐและคือการบูชา หากบุคคลใดชำนาญในวิทยาการนี้ เขาจะเป็นหนทางจัดหาความสุขสบายสำหรับประชาชนจำนวนนับไม่ถ้วน ยิ่งไปกว่านั้น เกษตรกรรมยังส่งเสริมการอนุรักษ์สมดุลของระบบนิเวศน์ของโลก¹²

สภายติธรรมสากล

หากเกษตรกรรมได้รับการส่งเสริมทั้งในด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการเพาะปลูก การลดต้นทุน ไปจนถึงการทำตลาดผลิตผลทางการเกษตร จนเกษตรกรหายขาดสนและมีรายได้เพิ่มขึ้น กำลังซื้อและการจับจ่ายใช้สอยของเกษตรกรที่เพิ่มขึ้น จะเพิ่มรายได้ให้กับคนชนชั้นอื่นด้วย :

การแก้ปัญหาเริ่มต้นที่หมู่บ้าน และเมื่อหมู่บ้านได้รับการปฏิสังขรณ์ เมื่อนั้นเมืองก็จะได้รับการปฏิสังขรณ์ด้วย แผนที่ดีไว้คือ ในแต่ละหมู่บ้านจะมีการสร้างโรงคัล้ง ในภาษาของศาสนาเรียกว่าสำนักการคัล้ง นั่นคือโรงคัล้งสากลที่เริ่มต้นในหมู่บ้าน การบริหารโรงคัล้งนี้อาศัยคณะกรรมการที่เป็นคนเฉลียวฉลาดของชุมชนและกิจการทั้งหมดจะถูกกำกับโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการนี้¹³

พระอับดุลบาฮา

ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ระบบเศรษฐกิจทุนนิยมที่เร่งพัฒนาอุตสาหกรรมจนเร็วเกินไป จะก่อให้เกิดปัญหาความเลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ คนยากจนทวีจำนวนขึ้น เป็นปัญหาสังคมที่ทำให้ครอบครัวอ่อนแอ และตามมาด้วยปัญหาการดูแลคนชรา คนพิการและเด็กกำพร้าที่ถูกทอดทิ้ง ซึ่งนับวันจะเกินกำลังของหน่วยงานและงบประมาณของรัฐ ยุทธศาสตร์ในการจัดการกับปัญหาเหล่านี้ต้องมุ่งมาที่การปฏิรูปเกษตรกรรมให้มั่นคง และพัฒนาชุมชนเกษตรกรรมให้เป็นรากฐานของความเจริญรุ่งเรืองและอารยธรรม ธรรมลิขิตบาไฮกล่าวไว้ว่า :

รากฐานของชุมชนคือเกษตรกรรม การพรวนดิน ทุกคนต้องเป็นผู้ผลิต แต่ละคนในชุมชนที่มีความสามารถในการผลิตเท่ากับสิ่งที่จำเป็นสำหรับตน จะได้รับการยกเว้นภาษี แต่ถ้ารายได้ของเขามากกว่าสิ่งที่จำเป็นสำหรับตน เขาต้องจ่ายภาษีจนกระทั่งได้ส่วนกัน กล่าวคือความสามารถในการผลิตของคนเราและสิ่งที่จำเป็นสำหรับเขาจะถูกเกลี่ยและทำให้สอดคล้องกันโดยการเก็บภาษี หากผลผลิตของเขามีมากกว่าเขาจะจ่ายภาษี หากปัจจัยที่จำเป็นสำหรับเขามากกว่าที่เขาผลิตได้ เขาจะได้รับจำนวนหนึ่งที่เพียงพอที่จะทำให้เสมอและได้ส่วนกัน ดังนั้นภาษีจะ

¹² The Universal House of Justice's letter of 31 March 1985

¹³ A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 39

เป็นสัดส่วนกับความสามารถและการผลิต และจะไม่มีคนยากไร้ในชุมชน
14

พระอับดุลบาฮา

ธรรมลิขิตบาไฮได้ให้รายละเอียดของแนวทางปฏิบัติให้เกษตรกรจัดตั้งชุมชนของตนให้มีระบบภาษีและการเงินการคลังที่พร้อมมูลในตัวเอง เป็นหน่วยเศรษฐกิจที่เพียงพอในตัวเองและเข้มแข็งพอที่จะไม่เพียงรับประกันความผาสุกของสมาชิกในชุมชน และดูแลผู้ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ไม่ให้เป็นภาระแก่สวัสดิการของรัฐเท่านั้น แต่ยังมีเงินภาษีให้แก่รัฐบาลด้วย :

ปัญหาเศรษฐกิจต้องเริ่มต้นที่เกษตรกร และจากนั้นขยายไปถึงชนชั้นอื่นๆ เนื่องด้วยจำนวนเกษตรกรมีมากกว่าชนชั้นอื่นทั้งหมดเป็นอย่างมาก ดังนั้นเป็นการเหมาะสมที่จะเริ่มต้นที่เกษตรกรในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจ เพราะเกษตรกรคือผู้กระทำการแรกทีออกแรงในสังคมมนุษย์ กล่าวโดยย่อ ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการที่มาจากหมู่บ้านที่เฉลี่ยขนาดในทุกหมู่บ้าน และกิจการต่างๆ ของหมู่บ้านนั้นควรอยู่ภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการนี้ ทำนองเดียวกันโรงคลังทั่วไปควรได้รับการก่อตั้งและมีการแต่งตั้งเลขานุการ ณ เวลาเก็บเกี่ยวผลผลิตภายใต้การกำกับของคณะกรรมการนั้น เปอร์เซ็นต์ส่วนหนึ่งจากพืชผลที่เก็บเกี่ยวได้ทั้งหมด ควรจัดสรรให้โรงคลังนี้

โรงคลังมีรายได้เจ็ดอย่าง : อากรหนึ่งในสิบ ภาษีสัตว์ ทรัพย์สินที่ไม่มีผู้สืบทอดก ของสูญหายทั้งหมดที่พบซึ่งตามหาเจ้าของไม่ได้ หนึ่งในสามของชุมทรัพย์ทั้งหมดที่พบเจอโดยไม่รู้เจ้าของ หนึ่งในสามของผลผลิตของเหมืองแร่ทั้งหมด และการบริจาคโดยสมัครใจ

โรงคลังนี้มีค่าใช้จ่ายเจ็ดอย่างเช่นกัน :

1. ค่าใช้จ่ายทั่วไปในการดำเนินงานโรงคลังเช่น เงินเดือนของเลขานุการและการบริหารสาธารณสุข
2. อากรหนึ่งในสิบให้แก่รัฐบาล
3. ภาษีสัตว์ให้แก่รัฐบาล
4. ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า
5. ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานบ้านผู้ทุพพลภาพ
6. ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานโรงเรียน
7. การจ่ายเงินอุดหนุนเพื่อจัดหาสิ่งจำเป็นให้แก่คนยากไร้

¹⁴ Economics, Agriculture and Related Subjects, Compilation 2000, No. 8

รายได้แรกคืออากรหนึ่งในสิบ ซึ่งควรเก็บดังต่อไปนี้ ตัวอย่างเช่น หากคนหนึ่งมีรายรับห้าร้อยดอลลาร์ และมีค่าใช้จ่ายที่จำเป็นเท่ากัน จะไม่มีการเก็บอากรหนึ่งในสิบจากเขา หากอีกคนหนึ่งมีค่าใช้จ่ายห้าร้อยดอลลาร์ ขณะที่รายรับหนึ่งพันดอลลาร์ จะเก็บจากเขาหนึ่งในสิบ เพราะเขามีมากกว่าความจำเป็นของตน หากเขาให้หนึ่งในสิบของจำนวนที่เกิน การทำมาหากินของเขาจะไม่ถูกรบกวนอย่างเสียหาย หากอีกคนหนึ่งมีค่าใช้จ่ายหนึ่งพันดอลลาร์ และมีรายรับห้าพันดอลลาร์ เนื่องจากเขามีจำนวนที่เกินสี่พันดอลลาร์ เขาจะต้องให้หนึ่งครึ่งในสิบ หากอีกคนหนึ่งมีค่าใช้จ่ายที่จำเป็นหนึ่งพันดอลลาร์ แต่มีรายรับหนึ่งหมื่นดอลลาร์ จะต้องเก็บจากเขาสองในสิบของจำนวนที่เกิน เพราะจำนวนที่เกินของเขาเป็นเงินจำนวนมาก แต่หากอีกคนหนึ่งมีค่าใช้จ่ายที่จำเป็นสี่หรือห้าพันดอลลาร์ และมีรายได้หนึ่งแสนดอลลาร์ จะต้องเก็บจากเขาหนึ่งในสี่ในทางตรงกันข้ามหากคนหนึ่งมีรายได้สองร้อยดอลลาร์ แต่ที่จำเป็นจริงๆ สำหรับการยังชีพของเขาคือห้าร้อยดอลลาร์ โดยมีข้อแม้ว่าเขาไม่ได้ละเลยการงานของตน หรือไร่นาของเขาไม่ได้รับพรด้วยพืชผลที่เก็บเกี่ยวได้ คนเช่นนี้ต้องรับความช่วยเหลือจากโรงคัลท์ทั่วไป เพื่อว่าเขาจะไม่ขัดสนและมีชีวิตที่สบาย

เงินจำนวนหนึ่งจากโรงคัลท์ทั่วไปต้องกันไว้สำหรับเด็กกำพร้าของหมู่บ้าน และเงินจำนวนหนึ่งสำหรับผู้ทุพพลภาพ เงินจำนวนหนึ่งจากโรงคัลท์นี้ต้องจัดให้สำหรับบรรดาผู้ที่ขัดสนและไม่สามารถหาเลี้ยงชีพ และจำนวนหนึ่งสำหรับระบบการศึกษาของหมู่บ้าน และจำนวนหนึ่งต้องกันไว้สำหรับการบริหารสาธารณสุข หากมีสิ่งใดเหลือในโรงคัลท์นี้ ต้องโอนไปให้คัลท์ทั่วไปของชาติสำหรับการใช้จ่ายระดับชาติ¹⁵

พระอับดุลบาฮา

ในเรื่องของปัญหาเศรษฐกิจ เป็นที่กล่าวไว้แล้วอย่างย่อแล้ว และพื้นฐานของเรื่องนี้ได้รับการแถลงไขไว้แล้ว ขณะที่รายละเอียดของเรื่องนี้จะถูกกำหนดโดยสภายุติธรรมสากล ในทุกหมู่บ้านคณะกรรมการสำนักการคัลท์ (โรงคัลท์) จะกำกับรายได้ของสำนักการคัลท์เช่นอากรหนึ่งในสิบ ภาษีสัตว์ ฯลฯ ในทุกหมู่บ้านจะมีการจัดหาโรงคัลท์และเจ้าพนักงานคนหนึ่งดูแลรับผิดชอบโรงคัลท์นี้ ขณะที่บุคคลมีชื่อเสียงทั้งหลายของหมู่บ้านจะมาชุมนุมกันและจัดตั้งคณะกรรมการ และทิศทางและกิจการต่างๆ ของหมู่บ้านจะมอบหมายไว้กับของคณะกรรมการและเจ้าพนักงานนี้ พวกเขาจะดูแลรับผิดชอบปัญหาทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับหมู่บ้าน และรายได้ทั้งหลายของโรงคัลท์เช่นอากรหนึ่งในสิบ ภาษีสัตว์และรายได้อื่นๆ จะถูกรวบรวมไว้ในโรงคัลท์นี้ และจ่ายออกไปสำหรับการใช้จ่ายที่จำเป็น

¹⁵ Economics, Agriculture and Related Subjects, Compilation 2000, No. 9

ในเรื่องของการขึ้นอาคารหนึ่งในสิบเป็นสองเท่าตามปริมาณของรายได้และพืชผล : เป็นไปไม่ได้ที่จะขึ้นจำนวนอาคารหนึ่งในสิบที่จะต้องจ่ายเป็นสัดส่วนตายตัวเมื่อรายได้เพิ่มขึ้นสองเท่า ตัวอย่างเช่นชายคนหนึ่งที่มีรายได้ 1,000 ดอลลาร์และมีค่าใช้จ่าย 500 ดอลลาร์ ควรจ่ายหนึ่งในสิบของรายได้ของตนนั่นคือ 100 ดอลลาร์ เมื่อรายได้ของเขาไปถึง 2,000 ดอลลาร์และค่าใช้จ่ายของเขายังอยู่ที่ 500 ดอลลาร์ เขาไม่สามารถจ่ายสองในสิบของรายได้ของตนนั่นคือ 400 ดอลลาร์ เพราะเป็นเรื่องยากอย่างมากที่สุดเขาสามารถจ่าย 1.5 ในสิบซึ่งคือ 300 ดอลลาร์ หากรายได้ของเขาขึ้นไปถึง 4,000 ดอลลาร์ เขาสามารถให้ 1.75 ในสิบนั่นคือ 700 ดอลลาร์ และหากเขามีรายได้ 8,000 ดอลลาร์ เขาสามารถจ่ายสองในสิบนั่นคือ 1,600 ดอลลาร์ และหากรายไดยังเพิ่มขึ้นไปอีกถึง 16,000 ดอลลาร์ เขาสามารถจ่ายหนึ่งในสี่ (2.5 ในสิบ) นั่นคือ 4,000 ดอลลาร์ หากรายไดยังเพิ่มขึ้นไปอีกถึง 32,000 ดอลลาร์ และอาคารหนึ่งในสิบที่จะเก็บจากเขาถูกกำหนดเป็นอัตราส่วนแน่นอน (นั่นคือเพิ่มขึ้นสองเท่าทุกครั้ง) อาคารนั้นจะเป็นจำนวนสูงมากซึ่งเขาจะไม่สามารถจ่าย เนื่องด้วยการเตรียมการเก็บเกี่ยวต้องมีการใช้จ่ายหลายอย่าง ดังนั้นสำหรับรายได้ 16,000 ดอลลาร์ จะเก็บจากเขาหนึ่งในสี่ (2.5 ในสิบ) กล่าวอย่างย่อการแบ่งและการกำหนดส่วนแบ่งของทุกคน จะจัดแจงตามกาลเวลาและสถานที่โดยสภาวะดิธรรม

สิ่งที่กล่าวมาเป็นเพียงตัวอย่าง และนี่ไม่ได้หมายความว่าให้บังคับใช้ในลักษณะนี้เปี้ยบ หลักการคือว่าเมื่อความมั่งคั่งของชายคนหนึ่งเพิ่มขึ้นข้อผูกมัดทางการเงินของเขาควรเพิ่มขึ้นตามส่วน เพื่อว่าความร่ำรวยมหาศาลจะไม่สะสมอยู่ในที่เดียว ในลักษณะนี้ความยุติธรรมจะถูกนำมาใช้ระหว่างคนร่ำรวยและคนยากไร้ ดังนั้นในด้านหนึ่งจะไม่มีผู้มีหนึ่งพันล้านและในอีกด้านหนึ่งจะไม่มีคนยากไร้ที่ขัดสนสิ่งยังชีพที่จำเป็น ในเรื่องของรายได้ของโรงคัลง สภาวะดิธรรมต้องพยายามโดยทุกวิธีการที่เป็นไปได้ที่จะเพิ่มรายได้นั้น นั่นคือโดยทุกวิธีการที่ยุติธรรม ทำนองเดียวกันกับการใช้จ่าย หากสิ่งใดก็ตามที่ถือว่าจำเป็นสำหรับหมู่บ้านเช่นการจัดหามาตรการด้านสุขอนามัย สภาวะดิธรรมต้องจัดหาสิ่งที่จำเป็นทั้งหมดเช่นกัน กล่าวอย่างย่อหากทำตามลักษณะนี้ในหมู่บ้าน เด็กกำพร้า ผู้พิการและคนยากไร้ จะมีวิธียังชีพ การศึกษาจะได้รับการทำงานบำรุง และการนำมาตรการด้านสุขอนามัยมาใช้แพร่หลาย

เหล่านี้เป็นเพียงหลักการเบื้องต้น สภาวะดิธรรมจะจัดแจงและขยายหลักการเหล่านี้ให้กว้างออกตามกาลเวลาและสถานที่¹⁶

พระอับดุลบาฮา

¹⁶ Economics, Agriculture and Related Subjects, Compilation 2000, No. 10

พระบาฮาอูลลาห์ได้ให้คำสั่งการเกี่ยวกับทุกปัญหาที่มนุษยชาติเผชิญอยู่ พระองค์ได้ให้คำสอนและคำสั่งการเกี่ยวกับทุกปัญหาที่มนุษย์กำลังดิ้นรนต่อสู้ ส่วนหนึ่งที่ทรงให้ไว้คือ (คำสอน) เกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจที่ว่า โดยการคิดหาวิธีการแก้ปัญหาดังกล่าว สมาชิกทั้งหมดของประชาชาติควรมีความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีความผาสุกและความสบาย ปราศจากอันตรายและภัยที่โจมตีระเบียบทั่วไปของสิ่งทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ จะไม่มีความขัดแย้งหรือการโต้เถียงเกิดขึ้น

การปลุกกระดมและการวิวาทจะไม่เกิดขึ้น การแก้ปัญหาคือดังนี้ :

ประการแรกและมาก่อนคือหลักการที่ว่า สมาชิกทุกคนของประชาชาติ จะได้รับความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกแห่งความเป็นมนุษย์ แต่ละคนจะมีความสมบูรณ์พูนสุขและความผาสุกที่สุด การจะแก้ปัญหานี้เราต้องเริ่มที่เกษตรกร ซึ่งที่นี่เราจะวางรากฐานของระบบและระเบียบ เพราะความสำคัญของการรับใช้ของชนชั้นชาวนบพและชนชั้นเกษตรกรเหนือกว่าชนชั้นอื่นๆ ในทุกหมู่บ้านต้องมีการก่อตั้งโรงคังทั่วไปซึ่งจะมีรายได้จำนวนหนึ่ง

รายได้แรกจะเป็นส่วนของสิบหรืออากรหนึ่งในสิบ

รายได้ที่สอง (จะได้มา) จากสัตว์

รายได้ที่สามจากแร่ธาตุ กล่าวคือ ทุกเหมืองแร่ที่สำรวจและค้นพบหนึ่งในสามจะเป็นของโรงคังที่ไพศาลนี้

รายได้อย่างที่สี่คือดังนี้ : ใครก็ตามที่ตายโดยไม่มีผู้สืบทอดก มรดกทั้งหมดของเขาจะเป็นของโรงคังทั่วไปนี้

รายได้อย่างที่ห้า หากมีการพบทรัพย์สมบัติใดๆ ในที่ดิน ทรัพย์สมบัตินั้นควรรอทิศให้แก่โรงคังนี้

รายได้ทั้งหมดเหล่านี้จะนำมารวบรวมไว้ในโรงคังนี้ สำหรับรายได้ อย่างแรก ส่วนของสิบหรืออากรหนึ่งในสิบ : เราจะพิจารณาเกษตรกร คนหนึ่งที่เป็นชาวนบพ เราจะสอบถามดูรายได้ของเขา ตัวอย่างเช่น เราจะหาว่าเขามีรายได้ทั้งปีเท่าไร และเขามีการใช้จ่ายอะไรบ้าง ที่นี่ หากรายรับของเขาเท่ากับการใช้จ่าย จะไม่มีการเก็บจากเกษตรกรผู้นี้ นั่นคือเขาจะไม่ถูกเก็บภาษีประเภทใดๆ เพราะเขาจำเป็นต้องใช้รายได้ทั้งหมด เกษตรกรอีกคนหนึ่งเราจะกล่าวว่าอาจมีค่าใช้จ่ายขึ้นไปถึงหนึ่งพันดอลลาร์ และมีรายได้สองพันดอลลาร์ หนึ่งในสิบจะเก็บจากเขา เพราะเขามีจำนวนที่เกิน แต่ถ้าเขามีรายได้หนึ่งหมื่นดอลลาร์และมีค่าใช้จ่ายหนึ่งพันดอลลาร์ หรือมีรายได้สองหมื่นดอลลาร์ เขาจะต้องจ่ายภาษีหนึ่งในสี่ หากเขามีรายได้หนึ่งแสนดอลลาร์และมีค่าใช้จ่ายห้าพันดอลลาร์ เขาจะต้องจ่ายหนึ่งในสามเพราะยังมีจำนวนที่เกิน เนื่องด้วยเขามีค่าใช้จ่ายห้าพันและมีรายได้หนึ่งแสน ตัวอย่างเช่น หากเขาจ่ายสามหมื่นห้าพันดอลลาร์เพิ่มจากการใช้จ่ายห้าพันดอลลาร์ เขาก็ยังเหลืออีกหกหมื่นดอลลาร์ แต่ถ้าเขามีค่าใช้จ่ายหนึ่งหมื่นและมีรายได้สองแสน

เช่นนั้นเขาต้องให้ถึงครึ่งหนึ่ง เพราะในกรณีนั้นยังเหลืออีกเก้าหมื่น อัตราดังกล่าวเช่นนี้จะกำหนดการจัดเก็บภาษี รายได้ทั้งหมดจากภาษีดังกล่าวจะเป็นของโรงคัลท์ทั่วไปนี้

จากนั้นต้องมีการพิจารณาสถานการณ์ฉุกเฉินดังต่อไปนี้ : เกษตรกรคนหนึ่งมีค่าใช้จ่ายขึ้นไปถึงหนึ่งหมื่นดอลลาร์และมีรายได้เพียงห้าพัน เขาจะได้รับค่าใช้จ่ายที่จำเป็นจากโรงคัลท์นี้ ห้าพันดอลลาร์จะถูกจัดสรรให้เขา เพื่อว่าเขาจะไม่ขัดสน

จากนั้นเด็กกำพร้าทั้งหลายจะได้รับการดูแล ซึ่งค่าใช้จ่ายทั้งหมดของพวกเขาจะได้รับการดูแล ผู้พิการในหมู่บ้าน-ค่าใช้จ่ายทั้งหมดของพวกเขาจะได้รับการดูแล คนยากไร้ในหมู่บ้าน-ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นของพวกเขาจะได้รับการออกให้ และสมาชิกคนอื่นๆ ที่ทุกข์ทรมานด้วยเหตุผลตามกฎหมาย-คนตาบอด คนชรา คนหูหนวก-ความสบายของพวกเขาต้องได้รับการดูแล ในหมู่บ้านจะไม่มีใครขัดสนหรือขาดแคลน ทุกคนจะมีชีวิตด้วยความผาสุกและความสบายที่สุด กระนั้นจะไม่มีใครความแตกแยกมาก่อนจนระเบียบทั่วไปในประชาชาติ

ดังนั้นค่าใช้จ่ายและการใช้จ่ายของโรงคัลท์ทั่วไปเป็นที่ชัดเจนแล้วบัดนี้ และกิจกรรมต่างๆ ของโรงคัลท์นี้เป็นที่เห็นชัด รายได้ของโรงคัลท์ทั่วไปนี้ถูกแสดงให้เห็นแล้ว ผู้พิทักษ์จำนวนหนึ่งจะได้รับการเลือกตั้งโดยประชาชนในหมู่บ้าน เพื่อมาดูแลการทำธุรกรรมเหล่านี้ เกษตรกรจะได้รับการดูแล และหลังจากที่ค่าใช้จ่ายทั้งหมดเหล่านี้ได้รับการออกให้แล้ว ถ้ายังมีเหลือในโรงคัลท์ ต้องโอนไปให้คลังของชาติ ระบบนี้ทั้งหมดถูกจัดตั้งนี้เพื่อว่า ในหมู่บ้านคนยากไร้มากจะมีความสบาย เด็กกำพร้าจะมีชีวิตอย่างมีความสุขและสบายดี กล่าวคือ จะไม่มีใครขัดสน ดังนั้นสมาชิกทั้งหมดแต่ละคนของประชาชาติจะมีชีวิตอย่างสบายและสบายดี

สำหรับเมืองที่ใหญ่กว่าเป็นธรรมดาที่จะมีระบบขนาดใหญ่กว่า หากเราลงไปที่การแก้ปัญหา นี้จะมีรายละเอียดยาวมาก

ผลของระบบนี้จะเป็นว่า สมาชิกแต่ละคนของประชาชาติจะมีชีวิตอย่างสบายและมีความสุขที่สุด โดยไม่เป็นหนี้บุญคุณใคร กระนั้นจะยังมีการคงไว้ซึ่งระดับขั้นต่างๆ เพราะในโลกแห่งความเป็นมนุษย์จำเป็นต้องมีระดับขั้นต่างๆ ประชาชาติอาจเปรียบได้กับกองทัพ ในกองทัพนี้ต้องมีนายพล ต้องมีสิบเอก ต้องมีพลเอก ต้องมีทหารราบ แต่ทุกคนต้องมีความสุขและสบายที่สุด¹⁷

พระอับดุลบาฮา

¹⁷ Economics, Agriculture and Related Subjects, Compilation 2000, No. 11

6

ปัญหาหระหว่างนายทุนและผู้ใ้แรงงาน

[The Problem between Capitalists and Labourers]

ต้องมีการออกกฎหมายเพราะเป็นไปได้ที่ผู้ใ้แรงงานจะพอใจกับระบบในปัจจุบัน พวกเขาจะประท้วงหยุดงานทุกเดือนและทุกปี ในที่สุดแล้วนายทุนจะสูญเสีย ¹⁸

พระอับดุลบาฮา

ในใจกลางของสังคมเอง ซึ่งลางร้ายของความฟุ่มเฟือยและความสุร่ยสุร่ายที่เพิ่มขึ้น กำลังเพียงแต่ให้แรงขับใหม่แก่กองกำลังแห่งปฏิกิริยาและการลุกฮือ ที่กำลังเด่นชัดขึ้นทุกวัน ในสิ่งเหล่านี้และในสิ่งอื่นอีกมากมายเรามีเหตุผลเป็นอย่างมากที่จะตื่นตกใจ ¹⁹

โซกิ เอฟเฟนดิ

สิ่งที่พระอับดุลบาฮากล่าวไว้ข้างบนนี้กว่าหนึ่งร้อยปีที่แล้วและท่านโซกิ เอฟเฟนดิกล่าวไว้เมื่อต้นศตวรรษที่ยี่สิบ กำลังปรากฏชัดขึ้นเรื่อยๆ ในหลายดินแดนทั่วโลก การดำรงชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือยของนายทุนบางคน กำลังบาดใจผู้ใ้แรงงานที่ตรากตรำทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยแต่ได้รับค่าจ้างไม่พอจะกิน ซึ่งสะสมความคับข้องใจและพร้อมที่จะระเบิดออกมาเป็นการประท้วงหยุดงานและการก่อจลาจล พระอับดุลบาฮากล่าวถึงประเด็นนี้ไว้กว่าหนึ่งร้อยปีที่แล้วว่า :

ปัจจุบันนี้วิธีการเรียกร้องคือการประท้วงหยุดงานและการใช้กำลัง ซึ่งผิดอย่างเห็นชัดและทำลายรากฐานแห่งความเป็นมนุษย์ เอกสิทธิ์และการเรียกร้องที่ถูกต้องต้องแถลงไขไว้ในกฎหมายและข้อบังคับ ²⁰

พระอับดุลบาฮา

การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจจะไม่เกิดขึ้น โดยการตั้งแถวของนายทุนต่อต้านผู้ใ้แรงงาน และการตั้งแถวของผู้ใ้แรงงานต่อต้านนายทุนในการประท้วงหยุดงานและต่อสู้กัน แต่จะเกิดขึ้นโดยเจตคติของความสมัครใจและไม่ตรีจิตของทั้งสองฝ่าย เมื่อนั้นจะได้มาซึ่งเงื่อนไขที่ยุติธรรมอย่างแท้จริงและยั่งยืน...

ในหมู่บาไฮไม่มีวิธีปฏิบัติที่รัดไถ เห็นแก่เงินและไม่ยุติธรรม ไม่มีการเรียกร้องอย่างพยศ ไม่มีการลุกฮือปฏิวัติรัฐบาลที่ปกครองอยู่...

¹⁸ A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 26

¹⁹ A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 28

²⁰ A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 34

ในอนาคตจะเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะกอบโกยทรัพย์สินสมบัติมากมาย ด้วยแรงงานของผู้อื่น คนร่ำรวยจะแบ่งด้วยความเต็มใจ พวกเขาจะมาถึงจุดนี้ที่ละน้อยโดยธรรมชาติและความตั้งใจของพวกเขาเอง สิ่งนี้จะไม่มีวันสำเร็จได้โดยสงครามและการหลั่งเลือด²¹

พระอับดุลบาฮา

ตามกฎของพระผู้เป็นเจ้า ลูกจ้างไม่ควรได้รับเพียงค่าแรง ไม่เลย แต่พวกเขาควรเป็นหุ้นส่วนในงานทุกอย่าง...

เช่นกันทุกโรงงานที่มีหนึ่งหมื่นหุ้น จะให้สองพันจากหนึ่งหมื่นหุ้นนี้แก่ลูกจ้างทั้งหลายของตน และจะเขียนชื่อของพวกเขาในหุ้น เพื่อว่าพวกเขาจะมีหุ้น และที่เหลือจะเป็นของนายทุน จากนั้น ณ สิ้นเดือนหรือสิ้นปีเงินที่หามาได้หลังจากหักค่าใช้จ่ายและจ่ายค่าแรงแล้ว ควรแบ่งให้แก่ทั้งสองฝ่ายตามจำนวนหุ้น²²

พระอับดุลบาฮา

คำสัมภาษณ์ของพระอับดุลบาฮาได้ระบุถึงสาเหตุของการประท้วงหยุดงาน ความไม่เป็นธรรมของค่าตอบแทนสำหรับผู้ใช้แรงงาน ความจำเป็นที่จะต้องมีหลักเกณฑ์การแบ่งปันกำไรระหว่างนายทุนเจ้าของโรงงานและคนงานที่เป็นธรรมกว่าที่เป็นอยู่ และต้องมีกฎหมายบังคับให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวเพื่อป้องกันไม่ให้นายทุนเอาเปรียบผู้ใช้แรงงาน และไม่ให้ผู้ใช้แรงงานประท้วงหยุดงานและก่อความวุ่นวาย ในกรณีที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งฝ่าฝืน ศาลยุติธรรมและรัฐบาลมีสิทธิเข้าแทรกแซงเพื่อยุติปัญหาและไม่ให้เกิดผลกระทบเสียหายต่อส่วนรวมในวงกว้าง :

เจ้าได้ถามเราเกี่ยวกับการประท้วงหยุดงาน ความยุ่งยากอย่างใหญ่หลวงได้เกิดขึ้นและจะเกิดขึ้นต่อไปจากประเด็นนี้ ที่มาของความยุ่งยากเหล่านี้มีสองประการ : หนึ่งคือความโลภและความมักมากเกินไปของเจ้าของโรงงาน อีกประการคือการเรียกร้องอย่างไม่สมเหตุผล ความโลภและความไม่ยอมประนีประนอมของคนงาน ดังนั้นเราต้องหาทางจัดการกับทั้งสองอย่างนี้

ที่นี้รากเหง้าของความยุ่งยากเหล่านี้อยู่ที่กฎของธรรมชาติที่โน้มน้าวอารยธรรมในปัจจุบัน เพราะสิ่งนี้ยังผลให้คนจำนวนหยิบมือสะสมทรัพย์สินสมบัติมหาศาลซึ่งเกินความจำเป็นของตนอย่างมาก ขณะที่คนอีกจำนวนมากกว่าสิ้นไร้ไม้ตอก ขัดสนและหมดหนทาง สิ่งนี้ขัดกับความยุติธรรมความเป็นมนุษย์และความเป็นธรรมในเวลาเดียวกัน นี่คือสุดยอดของความไม่เป็นธรรมและสวนทางกับความยินดีของพระผู้ทรงปรานี...

²¹ Bahá'u'lláh and the New Era, p. 144-45

²² A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 27

...ดังนั้นเราต้องออกกฎหมายและข้อบังคับที่จะจัดการทรัพย์สินเงินทองที่มากเกินไปของไม่กี่คนให้อยู่ในความพอควร และสนองสิ่งจำเป็นพื้นฐานของคนยากไร้เป็นล้านๆ เพื่อบรรลุความพอประมาณระดับหนึ่ง

อย่างไรก็ตามความเสมอภาคโดยสมบูรณ์ไม่มีเหตุผลสนับสนุน เพราะความเสมอภาคโดยบริบูรณ์ในความมั่งคั่ง อำนาจ การพาณิชย์ เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมย่อมลงเอยที่ความวุ่นวายและไม่เป็นระเบียบ การดำรงชีพปั่นป่วน ปลูกความไม่พอใจทั่วหน้า และบ่อนทำลายการดำเนินกิจการที่เป็นระเบียบของชุมชน เพราะความเสมอภาคที่ไม่มีเหตุผลสมควรเติมไปด้วยภัยอันตรายเช่นกัน เช่นนั้นเป็นที่น่าปรารถนากว่าที่จะบรรลุมาตรการความพอประมาณบางอย่าง และความพอประมาณหมายถึงการออกกฎหมายและข้อบังคับที่จะป้องกันการกระจุกความมั่งคั่งที่ไม่มีเหตุผลสมควรในมือของไม่กี่คน และสนองความต้องการที่จำเป็นของคนจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น เจ้าของโรงงานเก็บเกี่ยวทรัพย์สินเงินทองทุกวัน แต่ค่าแรงที่คนงานผู้ยากไร้ได้รับไม่พอกินแม้วันต่อวัน สิ่งนี้ไม่เป็นธรรมที่สุดและรับประกันได้ว่าไม่มีผู้ที่ยุติธรรมคนใดยอมรับได้ ดังนั้นควรออกกฎหมายและข้อบังคับที่ให้คนงานได้รับทั้งค่าแรงรายวันและส่วนแบ่งหนึ่งในสี่หรือหนึ่งในห้าของผลกำไรตามกำลังทรัพย์ของโรงงาน หรือให้คนงานมีส่วนแบ่งกำไรกับเจ้าของโรงงานอย่างเป็นธรรมด้วยวิธีอื่น เพราะเงินทุนและการบริหารจัดการมาจากเจ้าของโรงงาน ความตรากตรำและแรงงานมาจากคนงาน คนงานควรได้รับค่าแรงที่พอกับความจำเป็นรายวันของตน และมีสิทธิในส่วนแบ่งจากรายได้ของโรงงานเมื่อตนบาดเจ็บ ทูพพลภาพหรือไม่สามารถทำงานได้ หรือไม่ก็กำหนดค่าแรงให้คนงานที่ทั้งพอกับความจำเป็นรายวันและมีเหลือเก็บเล็กน้อยสำหรับเวลาพักผ่อนหรือไร้สมรรถภาพ

หากจัดแจงเรื่องต่างๆ ได้ดังนี้ เจ้าของโรงงานจะไม่กอบโกยทรัพย์สินเงินทองแต่ละวันซึ่งตนจะไม่ได้ใช้เลย เพราะหากทรัพย์สินเงินทองของคนเราเพิ่มขึ้นเกินกว่าจะวัดได้ ผู้นั้นย่อมแบกภาระที่หนักที่สุด ตกอยู่ในความยุ่งยากและลำบากเป็นล้นพ้น และจะพบว่าการบริหารทรัพย์สินเงินทองที่มากเกินไปนั้นยากที่สุด และทำให้ตนหมดพลังความสามารถที่มีอยู่ในตัว ส่วนคนงานจะไม่ต้องสู้ทนกับความตรากตรำและยากลำบากจนหมดสภาพ และตกเป็นเหยื่อของความขัดสนที่เลวร้ายที่สุดในบั้นปลายของชีวิต

ดังนั้นเป็นที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า การถือครองความมั่งคั่งที่มากเกินไปโดยคนจำนวนน้อย ทั้งๆ ที่มวลชนขัดสนนั้นไม่เป็นธรรมและไม่ยุติธรรม และในทางกลับกันความเสมอภาคโดยสมบูรณ์ย่อมป่วนการดำรงอยู่ ความผาสุก ความสบาย ความสงบสุขและชีวิตที่เป็นระเบียบของเชื้อชาติมนุษย์ ดังนั้นในกรณีดังกล่าวแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดคือการแสวงหาความพอประมาณ ซึ่งให้นายทุนยอมรับข้อดีของความพอประมาณในการเอาผลกำไร และคำนึงถึงความผาสุกของคนยากไร้และคนขัดสน กล่าวคือให้กำหนดค่าแรงรายวันสำหรับคนงานทั้งหลาย และจัดสรรส่วนแบ่งจากผลกำไรรวมทั้งหมดของโรงงานให้พวกเขาด้วย

กล่าวโดยย่อ ตราบเท่าที่เกี่ยวข้องกับสิทธิร่วมกันของเจ้าของโรงงาน และคนงาน ต้องมีการออกกฎหมายที่จะช่วยให้เจ้าของโรงงานได้กำไรอย่าง สมเหตุสมผล และให้คนงานมีปัจจัยที่จำเป็นในปัจจุบันและสิ่งจำเป็นในอนาคต เพื่อว่าหากพวกเขาสุขภาพ เข้าสู่วัยชราหรือตาย และทิ้งลูกเล็กๆ ไว้ พวกเขาหรือลูกๆ จะไม่สิ้นไร้ไม้ตอก แต่จะได้รับบำนาญพอควรจากรายได้ ของโรงงานเอง

ส่วนฝ่ายคนงานไม่ควรเรียกร้องเกินควร ดื้อแพ่ง ขอมากกว่าสิ่งที่ตน ควรได้ หรือทำการประท้วงหยุดงาน พวกเขาควรเชื่อฟังและทำตาม และไม่ ทำการเรียกร้องค่าแรงที่สูงลิ่ว ที่จริงแล้วสิทธิซึ่งกันและกันที่เสมอภาคของทั้ง สองฝ่ายควรถูกกำหนดให้แน่ชัดอย่างเป็นทางการตามกฎหมายแห่งความยุติธรรม และเห็นอกเห็นใจ และฝ่ายใดที่ฝ่าฝืนกฎเหล่านี้ควรถูกพิพากษาลงโทษ หลังจากการพิจารณาคดีที่เป็นธรรม และต้องอยู่ภายใต้บังคับของคำตัดสิน ที่เด็ดขาดที่บังคับโดยฝ่ายบริหาร เพื่อว่ากิจการทั้งหมดจะถูกจัดเป็นระเบียบ อย่างเหมาะสม และปัญหาทั้งหมดจะได้รับการแก้ไขอย่างเพียงพอ

การเข้าแทรกแซงปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างเจ้าของโรงงานและคนงาน โดย รัฐบาลและศาล มีเหตุผลสมควรโดยบริบูรณ์ เนื่องด้วยนี้ไม่ใช่เรื่องเฉพาะ บุคคลอย่างการทำธุรกรรมธรรมดาระหว่างบุคคลสองคน ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับ สาธารณชนและรัฐบาลไม่ควรมีสิทธิเข้าไปยุ่ง เพราะปัญหาทั้งหลายระหว่าง เจ้าของโรงงานและคนงานแม้อาจดูเหมือนว่าเป็นเรื่องส่วนบุคคล ก็ก่อความ เสียหายต่อประโยชน์ของส่วนรวม เนื่องด้วยกิจการค้า อุตสาหกรรมและ เกษตรกรรม และแม้แต่ธุรกิจทั่วไปของชาติ ล้วนเชื่อมโยงกันอยู่อย่างแนบ แน่น ความเสียหายต่อกิจการหนึ่งคือความสูญเสียของทั้งหมด และเนื่อง ด้วยปัญหาทั้งหลายระหว่างเจ้าของกิจการและคนงานก่อความเสียหายต่อ ประโยชน์ของส่วนรวม ดังนั้นรัฐบาลและศาลมีสิทธิที่จะแทรกแซง

แม้แต่ในกรณีของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลสองคนในเรื่อง ของสิทธิบางอย่าง จำเป็นที่บุคคลที่สามกล่าวคือรัฐบาลจะต้องเข้ามายุติข้อ พิพาท เช่นนั้นปัญหาการประท้วงหยุดงานซึ่งปั่นป่วนทั้งประเทศ ไม่ว่าจะ เกิดจากการเรียกร้องที่เกินควรของคนงานหรือความโลภเกินไปของเจ้าของ โรงงาน จะ ปล่อยไว้ได้อย่างไร?

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกรุณา! คนเราเห็นเพื่อนมนุษย์หิวโหย ขัดสนและ ไม่มี และกระนั้นก็ยังดำรงชีวิตอย่างสงบและสบายในคฤหาสน์ที่งดงามของตน ได้อย่างไร? คนเราเห็นคนอื่นๆ ขัดสนที่สุดและกระนั้นก็ยังปิดกั้นทรัพย์สิน เงินทองของตนได้อย่างไร? นั่นเองที่ทำไมเป็นที่โองการไว้ในศาสนาทั้งหลาย ของพระผู้เป็นเจ้าว่า ผู้มั่งคั่งควรสละส่วนหนึ่งของความมั่งคั่งของตนแต่ละปี สำหรับการยังชีพของคนยากไร้และการช่วยเหลือผู้ที่ขัดสน นี่คือนิ่งใน รากฐานทั้งหลายของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าและเป็นบัญญัติที่ผูกมัดทุกคน และเนื่องด้วยในเรื่องนี้คนเราไม่ถูกบีบบังคับหรือกำหนดให้ทำโดยรัฐบาล แต่ช่วยเหลือคนยากไร้โดยการลด ใจจากหัวใจของตนเองและด้วยจิต

วิญญาณที่เบิกบานและสดชื่น การกระทำดังกล่าวน่าชมเชยอย่างยิ่ง เป็นที่
รับรองและยินดี

นี่คือความหมายของการกระทำที่ขอบธรรมที่กล่าวไว้ในคัมภีร์สวรรค์
ทั้งหลาย²³

พระอับดุลบาฮา

รัฐบาลทั้งหมดของโลกต้องสามัคคีกันและจัดตั้งสภา ซึ่งสมาชิก
ทั้งหลายของสภานี้ควรได้รับเลือกตั้งจากรัฐสภาและคนชั้นสูงของชาติ
ทั้งหลาย เหล่านี้ต้องวางแผนด้วยอำนาจและความสุขุมรอบคอบที่สุด เพื่อ
ว่านายทุนจะไม่สูญเสียอย่างหนักและผู้ใช้แรงงานจะไม่ขัดสน พวกเขาควร
ออกกฎหมายด้วยความพอประมาณเป็นที่สุด จากนั้นประกาศต่อ
สาธารณชนว่าสิทธิต่างๆ ของคนทำงานจะได้รับการปกป้องรักษาอย่าง
แข็งแกร่ง สิทธิของนายทุนจะได้รับความคุ้มครองเช่นกัน เมื่อทั้งสองฝ่ายรับ
แผนทั่วไปดังกล่าวด้วยเจตจำนงของตน หากมีการประท้วงหยุดงานเกิดขึ้น
รัฐบาลทั้งหมดของโลกควรร่วมกันต้านทาน มิฉะนั้นแล้วปัญหาแรงงานจะ
นำไปสู่การทำลายอย่างมาก²⁴

พระอับดุลบาฮา

วิสัยทัศน์ของพระอับดุลบาฮาที่กล่าวไว้ข้างล่างนี้ อาจน่าตกใจมากสำหรับ
นายทุนเจ้าของกิจการใหญ่ๆ ในปัจจุบัน แต่จะไม่น่าตกใจสำหรับนายทุนในอนาคตที่
จะได้รับแรงบันดาลใจจากอานุภาพธรรมของศาสนาบาไฮ และจะมีส่วนร่วมหรือ
ยินยอมให้มีการออกกฎหมายที่กล่าวไว้ข้างล่างนี้อย่างเต็มใจด้วยเมตตาธรรม และนั่น
จะเป็นหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ไปสู่ระบบเศรษฐกิจของพระผู้เป็นเจ้า ที่จะช่วย
ลดช่องว่างระหว่างคนร่ำรวยและคนยากจนได้อย่างมีนัยสำคัญ :

ในอนาคตผู้ผลิตจะไม่ได้รับอนุญาตให้ยกทรัพย์สินทั้งหมดให้แก่
ครอบครัวของตน จะมีการออกกฎหมายทำนองว่า เขาต้องยกทรัพย์สินของ
ตนเพียงหนึ่งในสี่ให้แก่ครอบครัวของตน และอีกสามในสี่ต้องเป็นของ
คนงานทั้งหลายของโรงงาน ซึ่งเป็นผู้สร้างความมั่งคั่งของเขา²⁵

พระอับดุลบาฮา

²³ *Some Answered Questions*, Chapter 78

²⁴ *A Bahá'í Perspective on Economics of the Future*, p. 14-5

²⁵ *A Bahá'í Perspective on Economics of the Future*, p. 64

7

การขจัดความมั่งคั่งและความยากจนที่มากเกินไป

[Eliminating Extremes of Wealth and Poverty]

การขจัดความมั่งคั่งและความยากจนที่มากเกินไปนั่นหนึ่งก็คือการกระจายรายได้ หากในท้องถิ่นหนึ่งนายแดงมีเงินหนึ่งล้านบาท อีกสิบคนมีคนละหนึ่งพันบาท นายแดงร่ำรวยมากเกินไปอยู่คนเดียว ในขณะที่อีกสิบคนยากจนเกินไป ในท้องถิ่นนั้นจะขายตู้เย็นได้เครื่องเดียว ขายจักรยานได้คันเดียว เพราะนายแดงคนเดียวมีเงินพอที่จะซื้อ แต่ถ้าความร่ำรวยของนายแดงลดลงเหลือแปดแสนบาทเพราะถูกกระจายออกมาทำให้อีกสิบคนมีเงินคนละสองหมื่นหนึ่งพันบาท ตู้เย็นและจักรยานจะสามารถขายได้ถึงอย่างละสิบเอ็ดเครื่อง/คัน ดังนั้นหากการแก้ไขปัญห เศรษฐกิจสามารถลดช่องว่างระหว่างคนจนและคนรวยได้ สินค้าต่างๆ จะขายได้มากขึ้น มีเงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจมากขึ้น เพราะคนหมู่มากมีรายได้พอที่จะจับจ่ายใช้สอย

แน่นอนว่าบางคนร่ำรวยมหาศาลและคนอื่นๆ ยากจนอย่างน่าเศร้า จำเป็นที่จะต้องมีการจัดระบบเพื่อควบคุมและปรับปรุงสภาพนี้ของกิจการทั้งหลาย เป็นสิ่งสำคัญที่จะจำกัดความร่ำรวย และสำคัญเช่นกันที่จะจำกัดความยากจน ความสุขชัดของทั้งสองอย่างไม่ดี นั่งอยู่ระหว่างกลางเป็นที่น่าปรารถนาที่สุด หากเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่นายทุนจะครอบครองทรัพย์สินสมบัติมากมาย เป็นความยุติธรรมเสมอกันที่คนงานของเขาควรมีวิธียังชีพอย่างเพียงพอ

นักการเงินที่มั่งคั่งมหาศาลไม่ควรมียุขขณะที่มีคนยากจนขั้นแค้นอยู่ใกล้ๆ เขา เมื่อเราเห็นความยากจนไปถึงขั้นอดอยาก นั่นคือเครื่องหมายแสดงที่แน่นอนว่าเราต้องพบการกดขี่ที่โหดร้ายแห่ง คนเราต้องตื่นตัวในเรื่องนี้ และไม่รอช้าอีกต่อไปที่จะเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขที่นำความยากจนตกดานที่น่าสังเวชมาสู่ประชาชนจำนวนมหาศาล คนร่ำรวยต้องแบ่งปันความเหลือเฟือ มีใจที่อ่อนลง และพัฒนาความฉลาดที่เห็นอกเห็นใจ นึกถึงบรรดาผู้เศร้าสร้อยที่กำลังทนทุกข์เพราะขาดปัจจัยการดำรงชีวิต

ต้องมีการออกกฎหมายพิเศษเพื่อจัดการกับความทุกข์ชัดของความร่ำรวยและความขัดสน สมาชิกรัฐบาลควรพิจารณากฎของพระผู้เป็นเจ้าของเวลาว่างแผนสำหรับการปกครองประชาชน สิทธิโดยทั่วไปของมนุษยชาติ ต้องได้รับการปกป้องและปกป้องรักษา

รัฐบาลของประเทศต่างๆ ควรเอาตามกฎของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ให้ความยุติธรรมอย่างเสมอภาคแก่ทุกคน นี่คือนหนทางเดียวที่ความฟุ่มเฟือยที่น่าอนาถของความมั่งคั่งยิ่งนัก และความยากจนที่น่าสังเวช หมดอาลัย และ

เสียศักดิ์ศรีจะหมดไปได้ จนกว่าจะทำเช่นนี้ กฎของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจึงจะเป็นที่เชื่อฟัง ²⁶

พระอับดุลบาฮา

เป็นที่ประจักษ์ว่าภายใต้ระบบและเงื่อนไขการปกครองในปัจจุบัน คนยากไร้ต้องเจอกับความขัดสนและความทุกข์ร้อนที่สุด ในขณะที่คนอื่นๆ ที่มั่งคั่งกว่าใช้ชีวิตที่หรูหราและเหลือเฟือเพื่อความจำเป็นที่แท้จริงของตนอย่างมาก ความไม่เสมอภาคของส่วนแบ่งและเอกสิทธิ์นี้คือหนึ่งในปัญหาสำคัญที่ฝังรากลึกของสังคม เป็นที่ประจักษ์ว่าจำเป็นต้องมีการทำให้เสมอภาคและแบ่งปันส่วน ที่ให้ทุกคนมีสิ่งอำนวยความสะดวกและเอกสิทธิ์ของชีวิต การแก้ไขนั้นต้องออกกฎหมายปรับเงื่อนไข คนร่ำรวยเช่นกันต้องปราณีต่อคนยากไร้ และเต็มใจเกี่ยวพันสิ่งที่จำเป็นสำหรับคนยากไร้โดยไม่ถูกบังคับหรือบีบให้ต้องทำ ความสงบของโลกจะได้รับการประกันโดยการสถาปนาหลักธรรมนี้ในชีวิตที่ล้อมใสศาสนาของมนุษยชาติ ²⁷

พระอับดุลบาฮา

หนึ่งในหลักธรรมสำคัญของพระบาฮาอูลลาห์ที่จะนำความสงบสุขมาสู่สังคม หนุนนำสันติภาพของโลก ซึ่งพระอับดุลบาฮาได้ประกาศเน้นย้ำไว้ระหว่างการเยือนโลกตะวันตกคือ การขจัดความมั่งคั่งและความยากจนที่มากเกินไป ไม่เช่นนั้นแล้วสังคมจะระส่ำระสายหนักขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้คนจนจำนวนหนึ่งจะถูกชักจูงให้ไปรวมขบวนการเลวร้ายต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนในสังคมเช่น ขบวนการยาเสพติด การก่อการร้าย ฯลฯ แต่ไม่ได้หมายความว่าจะให้ทุกคนมีความเสมอภาคทางเศรษฐกิจ ซึ่งขัดกับธรรมชาติและความจริง :

เป็นที่ประจักษ์ว่าเรื่องของคนยากไร้ที่ทนทุกข์และคนร่ำรวยที่ถูกปล่อย เป็นที่อภิปรายเรื่อยมาและจะอภิปรายต่อไปโดยนักวิชาการและนักปรัชญาทั้งหลายของโลก แต่ตราบนับนี้พวกเขายังไม่พบการแก้ปัญหาที่ยากนี้ สิ่งใดก็ตามที่คุณเป็นพยานในโลกนี้ เช่น หลักฐานต่างๆ ของความปั่นป่วนครั้งใหญ่ๆ และลางร้ายทั้งหลายของเหตุการณ์ในอนาคต ล้วนมีจุดหมุนนี้เป็นศูนย์กลาง นั่นคือ การโอดครวญและความวุ่นวายใจของคนยากไร้ในด้านหนึ่ง และความมั่งมีและมั่งคั่งเกินไปของคนร่ำรวยในอีกด้านหนึ่ง ประโยชน์ที่ขัดและปะทะกันนี้จะยังไม่เปลี่ยนแปลงจนกว่าจะถึงเวลาที่ กฎและบทบัญญัติที่เปิดเผยโดยปากกาที่สูงส่งที่สุดในเรื่องนี้ถูกดำเนินการและบังคับใช้ และการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจบนหลักธรรมะเป็นไปได้ เมื่อนั้นจะมีสันติสุขระหว่างคนร่ำรวยและคนยากไร้ ระหว่างกองกำลังของเงินทุนและแรงงาน เมื่อนั้นคนยากไร้จะได้สิทธิ์ที่ขอบด้วย

²⁶ Paris Talks, p. 153-4

²⁷ The Promulgation of Universal Peace, p. 107

กฎหมายที่จะมีปัจจัยที่จำเป็นและสำคัญสำหรับตน และคนร่ำรวยจะสามารถใช้ความมั่งคั่งของตนตามปรารถนา โดยไม่ต้องกลัวเกี่ยวกับชีวิตและทรัพย์สินของตน

อย่างไรก็ตามเจตนามิใช่จะกล่าวว่า คนยากไร้ทั้งหมดจะกลายเป็นคนรวยและทั้งสองจะเสมอภาคกัน แนวความคิดเช่นนี้เหมือนกับกล่าวว่า คนเขลาและคนไม่รู้หนังสือทั้งหมดจะกลายเป็นปราชญ์แห่งยุคและผู้รู้ของผู้อื่น ที่จริงนั้นเมื่อการศึกษาเป็นเรื่องบังคับและทั่วถึง ความเขลาและความไม่รู้หนังสือจะลดลง และจะไม่มีใครไม่ได้รับการศึกษา ²⁸

ท่านโซกิ เอฟเฟนดิ

ท่านนาย (พระอับดุลบาฮา) กล่าวไว้อย่างแน่ชัดว่า ค่าแรงไม่ควรเท่ากันก็เพราะว่ามนุษย์มีความสามารถไม่เท่ากัน และดังนั้นควรได้รับค่าแรงตามความสามารถและความรู้จักคิดรู้จักทำที่ต่างกันไป ²⁹

ท่านโซกิ เอฟเฟนดิ

ความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมเป็นผลที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้จากความไม่เท่าเทียมกันตามธรรมชาติของมนุษย์ มนุษย์มีความสามารถต่างกัน และดังนั้นควรมีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่างกัน ³⁰

ท่านโซกิ เอฟเฟนดิ

บางคนเต็มไปด้วยความฉลาด บางคนมีความฉลาดธรรมดา บางคนไม่มีสติปัญญา ในคนสามประเภทนี้มีลำดับแต่ไม่ใช่ความเท่าเทียม เป็นไปได้อย่างไรที่ความฉลาดและความโง่จะเท่าเทียมกัน?...

สาระของเรื่องนี้คือ ความยุติธรรมสวรรค์จะเป็นที่เห็นชัดในสภาพความเป็นอยู่และกิจการต่างๆของมนุษย์ และมวลมนุษยชาติจะพบความสุขสบายและความเพลิดเพลินในชีวิต นี่มิได้หมายความว่าทุกคนจะเท่าเทียมกัน เพราะความไม่เท่าเทียมของระดับชั้นและความสามารถคือคุณสมบัติหนึ่งของธรรมชาติ....

เพราะชุมชนจำเป็นต้องมีนักการเงิน เกษตรกร พ่อค้าและผู้ใช้แรงงาน ดังเช่นกองทัพต้องประกอบด้วยผู้บัญชาการ นายทหารและพลทหาร จะให้ทุกคนเป็นผู้บัญชาการไม่ได้ จะให้ทุกคนเป็นนายทหารหรือพลทหารไม่ได้ แต่ละคนในสถานะของตนในโครงสร้างสังคมต้องมีความสามารถพอ แต่ละคนอยู่ในบทบาทหน้าที่ตรงตามความสามารถ แต่มีโอกาสสำหรับทุกคนอย่างยุติธรรม ³¹

²⁸ *Economics, Agriculture and Related Subjects*, Compilation 2000, No. 22

²⁹ *Economics, Agriculture and Related Subjects*, Compilation 2000, No. 26

³⁰ *A Bahá'í Perspective on Economics of the Future*, p. 20

³¹ *A Bahá'í Perspective on Economics of the Future*, p. 19-20

พระอับดุลบาฮา

ระดับชั้นต่างๆ ของสังคมต้องคงไว้ เกษตรกรจะพรวนดินต่อไป นัก ศิลป์จะทำงานศิลป์ต่อไป นายธนาคารจะให้เงินทุนแก่ชาติทั้งหลาย กองทัพจำเป็นต้องมีนายพล ร้อยเอกและพลทหาร ระดับชั้นต่างๆ ที่แปร ไปตามอาชีพเป็นสิ่งจำเป็น แต่ในแผนงานบาไฮนี้ไม่มีความเกลียดชัง ระหว่างชนชั้น แต่ละชนชั้นจะได้รับความคุ้มครอง และสมาชิกแต่ละคน ของประชาชาติจะมีชีวิตที่สุขและสบายที่สุด งานจะมีให้สำหรับทุกคนและ จะไม่มีคนขัดสนให้เห็นบนถนน ³²

พระอับดุลบาฮา

การใช้มาตรการทางกฎหมายเพื่อแก้ปัญหาความเลื่อมล้ำเกินควรระหว่างคน ร่ำรวยและคนยากจนถึงแม้จะจำเป็น แต่ก็ต้องอาศัยเมตตาจิตของคนร่ำรวยด้วย มิฉะนั้นแล้วคนร่ำรวยอาจเป็นอุปสรรคขัดขวางการเปลี่ยนแปลงกฎหมายหรือ เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ ที่จะช่วยลดช่องว่างระหว่างคนร่ำรวยและคนจนเสียเอง หาก การเปลี่ยนแปลงนั้นกระทบผลประโยชน์ของตน วณนะเหล่านี้ของพระบาฮาอุลลาห์ อาจเป็นแรงบันดาลใจที่เปลี่ยนหัวใจคนร่ำรวยได้ :

ดูกร บุตรแห่งมนุษย์! จงให้ความมั่งคั่งของเราแก่คนยากไร้ของเรา เพื่อว่าในสวรรค์เจ้าจะได้จากคลังแห่งความอำไพที่ไม่รู้เลือนและขุมทรัพย์ แห่งความรุ่งโรจน์ที่ไม่เสื่อมสูญ แต่ชีวิตของเราเป็นพยาน! การถวาย วิทยญาณของเจ้าเป็นสิ่งที่รุ่งโรจน์กว่าหากเจ้าสามารถเพียงแต่เห็นด้วยตา ของเรา ³³

พระบาฮาอุลลาห์

ดูกร บุตรหลานแห่งธลี! จงบอกคนร่ำรวยเกี่ยวกับการถอนหายใจ ของผู้ยากไร้ยามเที่ยงคืน เพื่อมิให้ความไม่เอาใจใส่พาพวกเขาไปสู่ หนทางแห่งการทำลาย และพรากพวกเขาจากพฤษชาแห่งความมั่งคั่ง การให้และความเอื้อเพื่อคือคุณลักษณะของเรา ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแต่ ผู้ที่ประดับตนเองด้วยคุณความดีของเรา ³⁴

พระบาฮาอุลลาห์

ดูกร บุตรแห่งมนุษย์! เจ้าปรารถนาทองแต่เราปรารถนาให้เจ้าเป็น อีสระจากทอง เจ้าคิดว่าตัวเองร่ำรวยเมื่อมีทอง แต่เราเห็นความมั่งคั่งของ เจ้าในความพิสุทธ์หลุดพ้นจากทอง ชีวิตของเราเป็นพยาน! นี่คือการรู้

³² Economics, Agriculture and Related Subjects, Compilation 2000, No. 15

³³ The Hidden Words, Arabic, No. 57

³⁴ The Hidden Words, Persian, No. 49

ของเราและนั่นคือความเพื่อฝันของเจ้า ทางของเราจะไปกับเจ้าได้อย่างไร?³⁵

พระบาฮาอุลลาห์

ต่อมาพระอับดุลบาฮาได้ขยายความคำสอนนี้ของพระบาฮาอุลลาห์ และแนะนำคนร่ำรวยให้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือคนยากจนก่อนจะเกิดความพินาศในสังคม :

คนร่ำรวยเช่นกันต้องปรานีต่อคนยากไร้ และเต็มใจเกื้อหนุนสิ่งที่เป็นสำหรับคนยากไร้ โดยไม่ถูกบังคับหรือกดดันให้ต้องทำ³⁶

พระอับดุลบาฮา

มนุษย์บรรลุถึงความสมบูรณ์โดยการกระทำที่ดีงามที่ทำด้วยความสมัครใจ มิใช่ถูกบังคับ และการแบ่งปันเป็นการกระทำที่ขอบธรรมที่แต่ละคนเลือกทำได้ นั่นคือ คนร่ำรวยควรยื่นความช่วยเหลือให้แก่คนยากไร้ พวกเขาควรใช้จ่ายทรัพย์สินสมบัติของตนเพื่อคนยากไร้ แต่ต้องเป็นด้วยเจตจำนงของตน และไม่ใช่ว่าเพราะคนยากไร้ได้ตามจุดหมายนี้โดยการใช้จ่ายกำลัง เพราะผลของการใช้จ่ายกำลังคือความอลหม่านและความพินาศของระเบียบสังคม ส่วนการแบ่งปันโดยสมัครใจ การใช้จ่ายทรัพย์สินสมบัติของตนโดยสมัครใจ นำไปสู่ความสบายและสันติสุขในสังคม สิ่งนี้ส่องสว่างโลก ประทานเกียรติให้แก่เชื้อชาติมนุษย์³⁷

พระอับดุลบาฮา

ความจนอาจทำให้ต้องดิ้นรนทำทุกอย่างเพื่อความอยู่รอด และอาจไม่คำนึงถึงศีลธรรมอีกต่อไปเช่นใช้ความเล่ห์กระเท่ห์ โกงหลอกลวง ไม่ซื่อสัตย์ (แม้ว่าคนร่ำรวยก็อาจเป็นเช่นนี้เหมือนกัน) ซึ่งอาจทำให้คนจนเป็นที่น่ารังเกียจ ทำให้ผู้ที่มิใช่เมตตาอาจรู้สึกขยาด ตีตัวออกห่าง ไม่อยากยุ่งด้วย ไหนเลยจะให้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ ถึงจะจนอย่างไรความจนนั้นก็ไม่ควรเป็นข้ออ้างในการทำผิดศีลธรรมในรูปแบบต่างๆ ดังที่กล่าวมา ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ทรงปรามไว้ด้วยวจาณะเหล่านี้ว่า :

บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ภายในวิหารของพระผู้เป็นเจ้า และตั้งมั่นอยู่บนที่นั่งแห่งความรุ่งโรจน์อันนิตย์ แม้ว่ากำลังจะอดตาย ก็จะไม่ยอมเอื้อมมือไปหยิบฉวยทรัพย์สินของเพื่อนบ้านอย่างไม่ถูกกฎหมาย ไม่ว่าเพื่อนบ้านคนนั้นจะตำทราหรือไร้ค่าเพียงใด³⁸

พระบาฮาอุลลาห์

³⁵ *The Hidden Words*, Arabic, No. 56

³⁶ *A Bahá'í Perspective on Economics of the Future*, p. 48

³⁷ *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, p. 115

³⁸ *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 298-9

การแก้ไขปัญหาความยากจนเป็นเรื่องยากมากอยู่แล้ว แต่จะยิ่งยากขึ้นไปอีกหากคนจนไม่มีศีลธรรม เพราะไม่ว่าจะมีโครงการอะไรเทเงินไปให้คนจนมากมายเพียงไหนก็ช่วยไม่ได้ มีแต่เงินจะละลายแม่น้ำหายไปหมด ถึงแม้พระบาฮาอูลลาห์จะสอนให้คนร่ำรวยมีใจอาทรต่อผู้ยากไร้ ในทางกลับกันพระองค์ก็สอนให้คนจนอดทนต่อความยากจน พยายามหาเลี้ยงชีพด้วยความซื่อสัตย์ และทรงรับประกันว่าคนจนที่ทำหน้าที่ดังกล่าวจะได้รับการช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้าให้ลืมตาอ้าปากได้ :

ดูกร บุตรแห่งชีวิต! หากความยากจนมาถึงเจ้า อย่าได้เศร้า เพราะเมื่อถึงเวลาพระผู้เป็นนายแห่งความมั่งคั่งจะมาเยือนเจ้า อย่างกลัวความตกต่ำ เพราะว่ามีวันหนึ่งความรุ่งเรืองจะมาอยู่กับเจ้า ³⁹

พระบาฮาอูลลาห์

อย่างไรก็ตามบรรดาผู้ที่มีความร่ำรวยต้องเหลียวแลคนยากไร้เป็นที่สุด เพราะพระผู้เป็นเจ้าลิขิตเกียรติที่ยิ่งใหญ่ไว้สำหรับคนยากไร้ที่อดทนอย่างแน่วแน่ ชีวิตของเราเป็นพยาน! ไม่มีเกียรติใดเปรียบได้กับเกียรตินี้ นอกจากเกียรติที่พระผู้เป็นเจ้าโปรดที่จะประทานให้ พระพรอันยิ่งใหญ่รอคอยคนยากไร้ที่สู้ทนอย่างอดทนและปกปิดความทุกข์ทรมานของตน และความสุขสวัสดิมีแต่ผู้ร่ำรวยที่ให้ความร่ำรวยของตนแก่คนขัดสน และให้พวกเขามาก่อนตนเอง

พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ขอให้คนยากไร้ออกแรงและพยายามให้ได้มาซึ่งวิธีหาเลี้ยงชีพ ในการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ นี่คือน้ำที่ที่กำหนดไว้สำหรับทุกคน และได้รับการนับว่าเป็นการกระทำที่ดีงามในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ใครที่ถือปฏิบัติหน้าที่นี้ ความช่วยเหลือของพระผู้ที่ย่อมไม่เห็นจะช่วยเหลือเขาอย่างแน่นอน โดยกรุณาธิคุณของพระองค์ พระองค์สามารถทำให้ใครก็ตามที่พระองค์ปรารถนาร่ำรวยแท้จริงแล้วพระองค์มีอำนาจเหนือทุกสิ่ง ⁴⁰

พระบาฮาอูลลาห์

การบริจาคเงินและทรัพย์สินของคนร่ำรวยเพื่อช่วยเหลือคนยากไร้โดยตรงหรือโดยทางอ้อม เป็นเรื่องที่น่ายินดี ซึ่งจะช่วยบรรเทาทุกข์และเป็นการบรรเทาอาการได้ชั่วคราว แต่ถ้าหากจะขจัดความยากจนหรือลดช่องว่างระหว่างคนร่ำรวยและคนยากจนให้ได้ผลยั่งยืน ต้องมีการปรับเปลี่ยนไขของระบบเศรษฐกิจ ธรรมลิขิตบาไฮให้วิสัยทัศน์ไว้ว่า :

³⁹ *The Hidden Words*, Arabic, No. 53

⁴⁰ *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 202-3

...จะมีการร่างและออกกฎหมายของชุมชนอย่างที่จะเป็นไปได้ที่คนไม่กี่คนจะเป็นเศรษฐีเงินล้านและคนจำนวนมากขาดสน คำสอนหนึ่งของพระบาฮาอูลลาห์คือการปรับเปลี่ยนวิธีการหาเลี้ยงชีพในสังคมภายใต้การปรับเปลี่ยนนี้จะไม่มีความสุดขีดในสภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์ในเรื่องของความมั่งคั่งและสิ่งยังชีพ⁴¹

พระอับดุลบาฮา

ในสุนทรพจน์ต่างๆ ของพระอับดุลบาฮาอับดุลบาฮา พระองค์แถลงให้ความกระจ่าง...หลักการทั้งหลายที่เป็นที่ตั้งของระบบเศรษฐกิจบาไฮ เป็นระบบที่ป้องกันการค่อยๆ เข้ามาควบคุมความมั่งคั่งไว้ในมือของคนไม่กี่คนและสภาพสุดขีดที่เป็นผลตามมาของทั้งความมั่งคั่งและความยากจน⁴²

ทานโซกิ เอฟเฟนดิ

แน่นอนว่าการจะปรับระบบและเงื่อนไขทางเศรษฐกิจดังกล่าว ต้องอาศัยความร่วมมือของคนร่ำรวยที่หัวใจถูกโน้มน้าวด้วยพลังแห่งความรัก :

ปัญหาเศรษฐกิจทั้งหมดแก้ไขได้ด้วยการใช้ศาสตร์แห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้า⁴³

พระอับดุลบาฮา

หัวใจทั้งหลายต้องเชื่อมเข้าด้วยกัน ความรักต้องมีอาณาพเหนือกว่า ถึงขนาดว่าคนร่ำรวยจะยื่นความช่วยเหลือให้แก่คนยากไร้อย่างเต็มใจที่สุด และเริ่มกระทำการสถาปนาการปรับเงื่อนไขทางเศรษฐกิจอย่างถาวร หากทำสำเร็จในหนทางนี้จะเป็นที่น่าสรรเสริญที่สุด เพราะว่าเมื่อนั้นสิ่งนี้จะเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า และในหนทางแห่งการรับใช้พระองค์⁴⁴

พระอับดุลบาฮา

เคล็ดลับของปัญหาเศรษฐกิจทั้งหมดโดยสาระแล้วเป็นเรื่องของธรรมชาติซึ่งเกี่ยวข้องกับโลกของหัวใจและจิตวิญญาณ สิ่งนี้ได้รับการอธิบายไว้อย่างครบถ้วนที่สุดในคำสอนบาไฮ และหากไม่พิจารณาคำสอนบาไฮเป็นไปไม่ได้ที่จะก่อให้เกิดสภาพที่ดีขึ้น⁴⁵

พระอับดุลบาฮา

⁴¹ A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 48-9

⁴² Economics, Agriculture and Related Subjects, Compilation 2000, No. 21

⁴³ A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 13

⁴⁴ A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 48

⁴⁵ A Bahá'í Perspective on Economics of the Future, p. 13

โดยคำแถลง "การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจโดยสาระแล้วเป็นเรื่องของ
ธรรมะ" หมายความว่าแม้จะยิ่งงัดก็ตามศาสนาเท่านั้น ที่จะสามารถก่อให้เกิด
การเปลี่ยนแปลงขั้นมูลฐานในธรรมชาติของมนุษย์ อย่างที่ช่วยให้มนุษย์
สามารถปรับเปลี่ยนความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจในสังคม ในหนทางนี้
เท่านั้นที่มนุษย์จะสามารถควบคุมพลังอำนาจทางเศรษฐกิจที่ดูท่าจะทำลาย
รากฐานการดำรงอยู่ของตน และดังนี้เข้ามาควบคุมพลังอำนาจของ
ธรรมชาติ ⁴⁶

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ข้อพิจารณาเบื้องต้นคือจิตวิญญาณที่จะต้องซึมซาบชีวิตทาง
เศรษฐกิจของเรา และสิ่งนี้จะค่อยๆ ตกผลึกเป็นสถาบันและหลักการต่างๆ
ที่แน่ชัด ที่จะช่วยก่อให้เกิดสภาพตามอุดมคติที่พระบาฮาอูลลาห์ทำนาย
ไว้...เป็นเรื่องจำเป็นมากที่คำสอนของศาสนาตามแนวเหล่านี้จะถูกนำเสนอ
ต่อสาธารณชนในรูปแบบที่ชัดเจนและครบถ้วน ⁴⁷

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

คำวิจารณ์ของคุณเกี่ยวกับความยากจน เน้นว่าสังคมต้องเปลี่ยนเจต
คติของตนขนาดไหน ก่อนที่จะพบการแก้ไขปัญหานั้นได้ นี่ไม่ใช่
เป็นเพียงเรื่องของเศรษฐกิจ การแก้ไขปัญหานี้เกี่ยวข้องกับกา
รับหลักการมาใช้ในระดับรากหญ้าและในหมู่รัฐบาลทั้งหลาย นี้กำหนด
หน้าที่ที่ชัดเจนให้บาไฮจะสอนศาสนาด้วยความแข็งขันอย่าง ไม่ลดถอย ⁴⁸

สภายติธรรมสากล

การแก้ไขปัญหา (เศรษฐกิจ) เหล่านี้ไม่ได้อยู่ที่การคิดค้นทฤษฎีที่
ปฏิบัติได้ผลเท่าใดนัก แต่สัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางจิตวิญญาณ
โดยรวม ซึ่งจะเกิดขึ้นโดยอิทธิพลของคำสอนบาไฮที่มีต่อชีวิตของ
ประชาชนทั่วโลกทีละน้อย เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ในตัวเองจะเป็นบ่อ
เกิดของการแก้ไขปัญหาที่แสวงหากันอย่างร้อนใจ ในระหว่างนั้นไม่มีข้อ
สงสัยว่ารัฐบาลทั้งหลายโดยประสบการณ์ที่ยากลำบาก จะเริ่มกระทำการ
ต่างๆ ที่กลมกลืนกับจิตวิญญาณที่ก้าวหน้าของกาลเวลา ⁴⁹

สภายติธรรมสากล

⁴⁶ *Economics, Agriculture and Related Subjects*,
Compilation 2000, No. 26

⁴⁷ *Economics, Agriculture and Related Subjects*,
Compilation 2000, No. 23

⁴⁸ *Economics, Agriculture and Related Subjects*,
Compilation 2000, No. 33

⁴⁹ *Economics, Agriculture and Related Subjects*,
Compilation 2000, No. 34